

X.X: ΠΑΝΑ ΓΗΣ 2048 ΜΑΥ 1514-1515.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΡ. $\frac{52}{172}$

1928

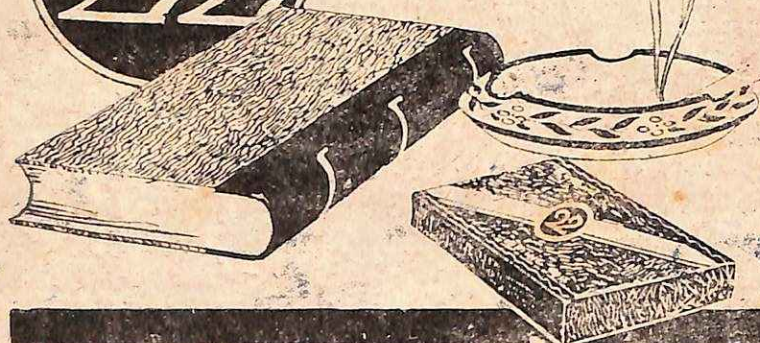

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χειμῶνα!..
μαζὺ μ' ἕνα καζὺ
βιβλίο χρειάζεται
μ' ἕνα καζὺ τσιγάρο!

ΣΙΓΑΡΕΤΑ

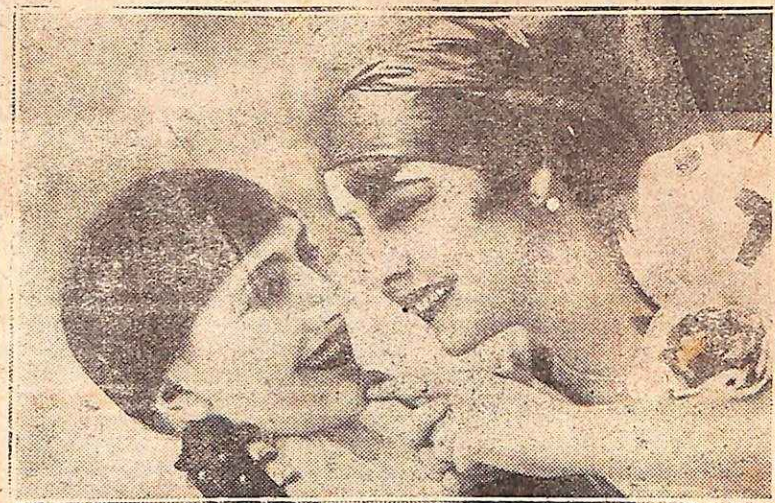
22

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ ΥΙΟΝ

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ
ΠΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Δόντια εὐδελυκὰ, στέμα ἀρωματισμένο.

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Πωλεῖται παντοῦ

Παρακαταθήκη:

ΣΠΥΡΟΥ καὶ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Κολοκοτρώνη 77—Πειραιεύς

ΠΡΟΣΟΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΑΙ

Μὴ ἐγκαθίστασθε εἰς τὰς νεοενοικιαζο-
μένας οἰκίας σὺν πρὶν ἀπολυμάνητε αὐτάς
εἰς τὸν οἶκον Γεν. Ἀπολυμάνσεων

Ο ΚΡΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Πανεπιστημίου 47

Κολοκοτρώνη 120

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΟΣΜΟΣ

PULLOVERS ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νεώ-
τερον καὶ ἐκλεκτόν.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΔΙΑΒΡΟΧΩΝ, ΓΑΝΤΙΩΝ
= ΚΑΙ ΓΡΑΒΑΤΩΝ =
ΣΤΑΔΙΟΥ 23Γ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶν
ταὶ πρὸς 2 δοχ. ἕκαστον.

Οἰκογενεία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 70
ΒΕΣΤΡΕΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 5
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ » ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ » 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερικῇ Μ. D. STROY-
MOS 261 W. 55th Str New-York U.S.A., Ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν δ' κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie καὶ Ἐν Βελγικῇ Κορυδὸ δ' κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ B. P. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

Γενικὸν Πρόσωπον ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δὲν ἔστι ἀπεσταλμένοι ἐν ἀποστολῇ

Απο Οτι Βλέπω Καὶ Ακούω

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

Ἐλπίσαμε ὅτι τὸ ζήτημα τῆς
Ἀστυνομίας Πόλεων θὰ λυθῇ κα-
νονικῶς, χωρὶς ἀπρόοπτα καὶ θο-
ρυβόν, ὅστις βλάπτει κυρίως αὐ-
τὸ τὸ σῶμα. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς
ἐδήλωσεν ὅτι θὰ διαλύσῃ τὴν
Ἀστυνομίαν Πόλεων ἐν ἀνάγκῃ.
Ἀφ' αὐτοῦ προκύπτει περὶ ἀ-
πειλῆς λεχθείσης εἰς στιγμὰς δι-
κασίας ὁργῆς. Διότι περισσότερον
παντὸς ἄλλου ἀναγκάζει τὴν
ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεως τοῦ σώ-
ματος αὐτοῦ ὁ κυβερνήτης τῆς
χώρας. Ἀς φανοῦν ὅμως καὶ οἱ
ἀστυνομικοὶ συντετοί, ἃς πειθαρχή-
σουσιν, ἃς δεῖξουν ὅτι εἰνε ἀ-
ξιοὶ τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἐμ-
πιστοσύνης, δι' ἧς μέχρι τοῦ-
δε τῶσεν ἡ Πολιτεία, ὅσον καὶ
ἡ κοινωνία τοὺς περιέβαλεν.
Αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον τῶν ἄλ-
λων καὶ αὐτὸ εὐχόμεθα νὰ
συμβῇ.

Ο ΙΣΟΣ

Ἴδου ἕνας κακὸς καὶ δόλιθος ἀ-
ριθμὸς, τὸν ὅποιον πιπιλίζουν τὶς ἡ-
μέρες αὐτὲς σὺν καραμέλλῃ, δημό-
σιοι καὶ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι. Τὸ 13!
Ἀθροῖα γράφονται ἐπ' αὐτοῦ καὶ
οὐζητήσεις διεξάγονται. Καὶ ὁ λό-
γος; Ὁ 13ος μισθός. Θὰ δοθῇ ἢ δὲν
θὰ δοθῇ; Ἴδου τὸ πρόβλημα, ἵδου ἡ
ἀπορία. Ἀπὸ αὐτὸν περιμένουν ὅλοι
καὶ σ' αὐτὸν ἐλπίζουν. Ἀν δοθῇ, ἔ-
χει καλῶς, αἱ ἐσχατὶ θὰ περάσουν εὐ-
χάριστα. Ἀν δὲν δοθῇ; Νηστεία καὶ
προσευχὴ, μελαγχολία καὶ πένθος, ἀ-
πόγνωσις καὶ ἀπελπισία!...

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΙΝΗΣ

Κοντὰ στὶς ἄλλες ἀπεργίες, νὰ καὶ
μία ἐντελὲς προτόπιος: Ἡ ἀπεργία
τῆς πίνης, τὴν ὅποιαν ἐκίνησαν οἱ εἰς
τὰς φυλακὰς κρατούμενοι φοιτηταί. Ὅ-
λοι ἀπεργοῦν γὰρ... νὰ γάνῃ. Αὐτοὶ
ἀπὸργισαν γὰρ... νὰ μὴ γάνῃ ποτέ!
Ἡ ἐλευθερία ἢ θάνατος!... Προτι-
μοῦμε νὰ... μὴς γὰρ ἡ μακρὰ γῆς.
παρὰ νὰ βάλομε τροχὴν στὸ στομά-
μας. Καὶ ἡ Λιμοσύνῃ, βλέποντας ὅτι
τὸ πρᾶγμα ἐγένετο σοβαρό, τοὺς ἀπέ-
λυσεν χάριν τοῦ στομάχου τῶν ἂν καὶ
τοὺς εἶχε... στὸ στομάχι!...

Οἱ διανοητικὲς φοιτητικὲς βῆχαν ἀπὸ
τὰς φυλακὰς ὡς Λάζαροι. Χλωμοὶ, ἀ-
έριστοι, ἐξαντλημένοι. Εὐτυχὸς ποῦ
δὲν συνιήτησαν καθ' ὁδὸν κανένα πό-

λομαν ἢ τὸν πρῶταν τῶν Πανεπι-
στημίων. Θὰ τὸν ἐτρώγαν μὲ τὰ σού-
χα του!...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Στὴν Ἀγρινίου, ἀναφέρει σχετι-

στερῶς ἡ πολιτεία ὅτι κατακρα-
στῆς. Παρόμοια «τέρατα» δύναται νὰ
συναντήσῃ κανεὶς καὶ ἐντὸς τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ κοινοβουλίου καὶ εἰς κοσμικὰς
συγκυβερνήσεις. Ὅχι δὲ μόνον μὲ τρία
στομάτια, ἀλλὰ μὲ δεκατρία, τριπλῆν

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον...

κὸ τηλεγράφημα, γεννήθηκε ἕνα τέρας
μὲ δύο κεφαλὰς, δύο μάτια, ἑξ ἑξ
καὶ τρία στόματα!...

Πρόκειται ὅμως περὶ τέρατος; Ἡμεῖς
τοὺλάχιστον ἀμφισβηλοῦμε. Θὰ εἴνε ἡ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μὲ τί ἔδωσαν τὴ μάχην οἱ κομ-

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΟΣ ΜΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΜ-
ΦΑΝΙΣΙΝ ΜΕ ΑΦΘΟΝΗ ΕΠΙΚΛΙΡΗ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ
Στὸ προσεχές φύλλο ἀρχίζει καὶ τὸ περιπεπαιστωμένον θρη-
σκευτικὸν ἀναγνώσμα

Η ΑΓΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΘΥΛΟΙ

Η ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΤΩΝ ΒΕΔΟΥ'ΙΝΩΝ

Οἱ Βεδουῖνοι ἀγαποῦν τὴν ἔρημον
στὴν ὁποία κατοικοῦν, ὅπως ὅλος ὁ κό-
σμος ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του. Τὴν ἀ-
γαποῦν, μολοντοὶ περνοῦν τὴ ζωὴ τους
σ' αὐτὴ διαρκῶς πεινῶντας, διαρκῶς
διψῶντας, διαρκῶς ταλαιπωρούμενοι.

Μία φορὰ, ἕνας Γάλλος περιηγητής,
ποῦ ταξίδευε ἐπὶ τὴν ἔρημον τοῦ Σινά,
περιέγραψε τὶς ἀπορίες τῆς πατρί-
δας του, τῆς Γαλλίας, στὸ Βεδουῖνο
ποῦ τοῦ χρησίμευε ὡς ὁδηγός. Ὁ Βε-
δουῖνος τὸν ἀκούε μὲ κάποια ἀμφιβο-
λία, ποῦ μεγαλύνει ὅσο ὁ Γάλλος περι-
ηγητής ἐξεθείαζε περισσότερον τὴν πα-
τρίδα του. Στὸ τέλος δὲν κρατήθηκε
καὶ εἶπε:

— Ἀκούσε νὰ σοῦ πῶ τώρα καὶ ἑ-
γώ. Ὅταν ὁ Ἀλλὰχ ἔκανε τὸν κόσμον,
ἡ γῆ ἦταν τετράγωνη καὶ γεμάτη πέ-
τρες. Ὅταν ἡ δημιουργία του τελείω-
σε, κατέβηκε μαζὺ μὲ τοὺς ἀγγέλους
τοῦ καὶ κάθισε ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους
Σινά, ποῦ εἶνε, ὅπως ἔχετε, τὸ κέντρο
ὅλου τοῦ κόσμου. Σχεδίασε τότε ἕνα
μεγάλο κύκλον, τοῦ ὁποῦν ἡ περιφέρεια
ἀγγίζει τὶς τέσσαρες ἀκροὶς τοῦ τετρα-
γώνου τῆς γῆς, καὶ ἐπρόσταξε τοὺς ἀγ-
γέλους του νὰ πετάξουν ὅλες τὶς πέ-
τρες σ' αὐτὲς τὶς τέσσαρες γωνίες.
Οἱ ἀγγελοὶ ἔκαναν ἀμέσως αὐτὸ ποῦ
τοὺς πρόσταξε ὁ Θεός. Ὅταν ὅλος ὁ
κύκλος καθαρίσθηκε ἐπὶ ἀπὸ τὶς πέ-
τρες, ὁ Θεὸς τὸν ἔδωσε στὰ ἀγαπημέ-
να παιδιά του, τοὺς Ἀράβας, καὶ ἔπει-
τα ὠνόμασε τὶς τέσσαρες ἀκροὶς, ποῦ
εἶχαν γεμίσει μὲ πέτρες, Γαλλία, Ἰ-
ταλία, Ἀγγλία καὶ Ρωσία. Βλέπετε,
καὶ τὸν, ὅτι ἡ πατρίδα σου δὲν μπορεῖ
ναῖται τόσο ὁμορφῇ, ὅσο τὴ γῆς!

~~~~~

τοῦμενοι στὰς φυλακὰς φοιτηταί:

Μὲ τὸ... στομάχι!...

Καὶ ἕνα ἄλλο ἀκούει:

Τὴν ἐδήλωσαν οἱ φοιτηταὶ ὅταν
ἀρχίσαν τὴν ἀπεργίαν τῆς πίνης:

Εἶπαν: Ἡ μᾶς ἀπορροακτικὴ ἢ
ὁ πεπτικὸς τῆς πίνης.

Καὶ ἔπειτα:

Ἐπειτὰ δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο.
Ἐβαλὼν... τὸν πόλιν καὶ τὴν πόλιν!

Η ΖΩΗ

Τίποτε δὲ μένει, καὶ καὶ δὲν περνοῦ
καὶ ἡ ζωὴ ποῦ φαίνεται χαμένη
ἐν καὶ ἐκείνῃ καὶ μὴ ταρῶν
βροτοκαταστροφήν...

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Υστερα από τρεις ώρες όρμος το άμμο στο οποίο βοισκόμουν επλησίαζε πια προς το Παρίσι. Σ' όλο αυτό το διάστημα ήμουν σχεδόν λιποθυμμένη. Άνησυχούσα πια, ύποπτευόμουν, μά ήταν άρχα. Βοισκόμουν στην άγκυρα του Μενού, ό οποίος δεν ήξερε με τί τρόπο να με κάμει να ξεναβρώ τις αισθήσεις μου και να συνελθώ. Για μία στιγμή σκεφτήκα να σταματήσω το άμμο και να ζητήσω βοήθεια. Δεν έτόλμησε όμως να πραγματοποιήσει τη σκέψη του, γιατί φοβόταν μήπως τον φτάσουν οι διώκτες του και χαστή την πολύτιμη λεία του. Ο έρωας τον είχε τυφλώσει τόσο πολύ, ώστε προτιμούσε το θάνατο παρά την απόλυση της γυναίκας που αγαπούσε...

Επί τέλους άρχισα να συνέζωμαι. Άνοιξα τα μάτια μου, έβριξα γύρω μου ένα εξεταστικό και γρήγορο βλέμμα και κυριευμένη από φόβη για την πολυμέρη μου άποψία, άρχισα να κλάω...

— Ησύχασε, Άλίκη, μην έξεις κανένα φόβο εσύ είμαι εγώ μαζί σου, μου είπε ο άπλοικός συνοδός μου. Δεν αναγνωρίζεις τον άφοσιωμένο σου λάτρη, τον Άχιλλέα Μενού, αυτόν που είχε τώρα ο πιο εύτυχιμένος των ανθρώπων;

Τού είπα μία μικρή φιλοφρόνηση, από την οποία έμεινε ικανοποιημένος, και σάπασα.

Κατά το μεσημέρι στάσαμε στο Παρίσι, στη μεγάλη αυτή πρωτεύουσα, που για πρώτη φορά την έδωκε και που την εύρισκε πολύ άνώτερη από τις περιγραφές που είχα άκούσει. Η θέα της πόλεως με άπέσπασε μία στιγμή απ' τις θλιβερές σκέψεις μου και μουδωσε κάποια έλαφρη εύθυμία. Καθώς περνούσαμε το Σηκουάνα με το βαποράκι, δεν χόρταινα να κοιτάζω δεξιά και άριστερά...

— Θεέ μου! είπα σε λίγο στο Μενού. Πού με πάτε, κύριε;

— Στην όδό Άγίου Γεωργίου, στο σπίτι μιας συγγενίσσας του Προβάλ, όπου θά'γω το εύτυχημα να σε επισκεπτόμαι πολύ συχνά, φιλάτη μου, μου άπάντησε.

— Και πώς ονομάζεται αυτή η συνοικία;

— Ηλύσια, βασιλιάς μου. Ηλύσια! Είπε η πιο άριστοκρατική συνοικία της πρωτεύουσας. Έκει βοίσκες καταπύργιο ή έλεκτοέρση κρινονία του Παρισιού. Σ' αυτό το μέρος θά ζης και εσύ και θά προκαλής το γενικό θαυμασμό με την ύμωρρία σου, με τις χάρες σου, με τα θέληγπρά σου, άγγελέ μου...

Όταν φτάσαμε σε κάποια πλατεία, άφησα μία άναφώνησι θαυμασμού μπροστά στο μεγαλειώδη ανάκτορα και στα πλουσιώτατα σπίτια που πρόσβαλλαν μπροστά μου.

— Έχει ύπομνη, άγαπημένη μου,

μου είπε ο Μενού. Υπάρχουν κι άλλα ακόμα καλύτερα... Έγώ θάμει ο εύτυχισμένος που θά σ' άδηγήσει παντού, για να ιδής όλα όσα αξίζουν.

— Με τέτοια γάλια θέλεις να βγώ έξω; τού είπα χαμογελώντας και δείχνοντας του τα έπλεκα μαλλιά μου και την άκαταστασία των ρούχων που φορούσα.

— Κάμε λίγη ύπομνη, άγγελέ μου, μου άπάντησε εκείνος. Σε λίγο θά έλγης στη διάθεσί σου άρθνο χρω-

μιάρεας γύρω κατάπληκτος το βλέμμα του, με όγι λιγώτερη κατάπληξη από μένα, και τον ρώτησα:

— Πού βοισκόμαστε, κύριε;

— Λατρεύο το είδωλο της ψυχής μου, μην άνησυχείς. Είμαστε στο σπίτι μιας θηλιάωσας γυναίκας, συγγενούς του Προβάλ, της κυρίας Σαιν Ρουαίν, στην οποία θά εμπιστευθώ το λοιπό την ύμωρρία σου και την τιμή σου...

— Έδώ πέρα όλα μου φαίνονται

— Μπ! Τι θέλεις από μένα πάλι; αυτός ο κατεργάτης, έλαμς εκείνη μορφήντας. Με μεγάλη μου εύχαρίστησι πληροορήθηκα το θάνατο εκείνου του παράβαλου, της θειάς του. Μα την πίστι μου, δεν αξίζει να περιμένη τόσο καιρό για τέτοια άσημλιντα πράγματα. Άς δούμε όμως τί μου γράφει.

Την ίδια στιγμή άπεσπράχισα την έπιστολή και διάβασε το περιεχόμενο χωρίς να είση λέξη.

— Έσείς λοιπόν είστε η ώραία Άλίκη, την οποία μου έμπιστεύεται ο Προβάλ; ρώτησε σε λίγο κοιτάζοντας με με περιέργεια.

— Μάλιστα, κυρία, της άπάντησα.

— Κι' εγώ είμαι ο Άχιλλέας Μενού για τον οποίο θά διαβάσατε άναμυρόβως πολλά μέσα στο γράμμα, πρόσθεσε ο συνοδός μου.

— Μάλιστα, μικρούλη μου, άποκρίθηκε περιφρονητικά η κ. Σαιν Ρουαίν.

Και χωρίς να δώσει σημασία στο μουρμουρητό του Μενού, ό οποίος προσβλήθηκε από την έκρησά της, γύρισε προς έμένα κι' έξακολούθησε:

— Ω! Θεέ μου! Τι ύμωρρη που είστε, καλή μου φίλη!

— Κυρία! της άπάντησα με ξερότητα, δυσχεστημένη για το ύφος που έπαιρνε άπέναντί μου.

— Λοιπόν, κυρία, με δέχοφε ο Μενού άπεσπρόνόμενος προς την χονδρή εκείνη γυναίκα, σάς γράφει αυτό μέσα ο Προβάλ ποιός είμαι, ποιές είστε η άξιώσεις μου και ποιές η έλπίδες μου;

— Τίποτε απ' όλα αυτά δεν είδα, μικρέ μου...

— Αυτό είναι περίεργο και με ταρασσει. Λοιπόν, κυρία, μάθετε εσείς...

— Καλά, καλά, άφήστε τα για άργότερα. Μου τά λέτε καμιά άλλη μέρα αυτά... Έπί του παρόντος η καλή μας φίλη χρειάζεται πρωτίστως άνάπαυσι. Γι' αυτό κνάει μες τη χάρη, μικρέ μου, να άποσυρθετε. Δεν έλγεις να κάνης νάνι, χαϊδεμένη μου;

— Όχι, δεν νυστάζω, της άποκρίθηκα άπότομα.

— Αδιάφορο. Όπως και νάναι, πρέπει να μέινης μόνη. Έγες έμπιστοσύνη σε μένα και θεώρησε με σαν μητέρα σου...

— Ένοια σου κι' εγώ θά τη βάλω να κοιμηθί άπάνω στα βαμπακίνα την άκριβή μου την κοπέλλα.

— Άπαντήστε μου, αξιολάτρευτη Άλίκη. Θέλετε να μέινω μαζί σας ή να φύγω; με ρώτησε ο Μενού, χωρίς να δινη κι' αυτός σημασία στα λόγια της κυρίας Σαιν Ρουαίν.

— Θά χρειάζεστε άνάπαυσι και ασίς, κύριε Μενού. Γι' αυτό προτιμώ να χωριστούμε, τού άπάντησα, μην τολμώντας να τον κρατήσω κοντά μου, άν και τον εύρισκε καλό πρό- τύπη κατά της γυναίκας εκείνης, της οποίας μου είχε κάνει κακή εντύπωση και η όμιλία της και η συμπεριφορά της.

— Άκούουθε!

— Αυτό είναι εκ μέρους του Προβάλ, της είπε ο Μενού, παρουσιάζοντάς της το περίφημο συστατικό γράμμα του φίλου του.

Δεν χόρταινα να κοιτάζω δεξιά κι' άριστερά...

σάφι, μεταξύ, στολίδια, φορέματα, ότι θέλεις... Και ο άντρας σου θά είναι ίσος με τους θεούς, έπρόσθεσε κοιτάζοντας με άρόταχα.

Κουβεντιάζοντας, έτσι, φτάσαμε στην όδό Άγίου Γεωργίου και κατεθήκαμε μπροστά σε μία κατοικία με άθλιώτατο παρουσιαστικό.

Όταν άπό λίγες στιγμές βγήκε να μάς ύποδεχτή μία υπρέτρια, η οποία μάς ώδήγησε σε μία αίθουσα του τρίτου πατώματος.

Τά μόνα έπιπλα της αίθουσας αυτής ήταν δύο παλιά κόκκινα παραπετάσματα, που στόλιζαν το μοναδικό, παράθυρο, μερικες πολυθρόνες σκεπασμένες με κίτρινο ύφανμα, ζεφτανένο απ' την πολυκαίρια, κι' ένα εύρωχο, παμπάλαιο κρεβάτι.

Όταν η υπρέτρια βγήκε να είδοποιήση την κυρία της, γύρισα προς το Μενού, που πε-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Μέσ' στο μεγάλο οικογενειακό κρεβάτι, η Χριστιάνα άναπαύεταν. Το λεπτό, έκφραστικό και χλωμό χαλαράκι της, με τα ξεθωριασμένα χείλη, με τα βαλουλωμένα μάτια και με τη διαφανή έπιδερμίδα, την έκανε να μοιάζει με κούκλα.

Και όμως η Χριστιάνα είχε τη δύναμη και ύπεφερε φριχτούς πόνους, γιατί πρδ όλίγης ακόμα ώρας είχε γίνει μητέρα.

Τό παιδί—ένα άγοράκι—άναπαύεταν σε μία μικρή κούνια, την οποία κουνούσε σιγά και ρυθμικά μία γρηούλα, με μαλλιά πιδ λευκά κι' άπό τό άσπρι. Ήταν η γιαγιά του μωρού και η μητέρα του συζύγου της Χριστιάνας.

Άπό τα παράθυρα έμπαινε το γκρίζο και χλωμό φός των τελευταίων ημερών του Δεκεμβρίου και βαθεία σιωπή ήταν άπλωμένη μέσα στο δωμάτιο, που η έπίπλωσίς του φανέρωνε άνεσι και πλούτο.

Έξαφνα η νέα μητέρα άνοιξε τα μάτια. Έμεινε μερικά λεπτά σιωπηλή, χωρίς να σαλεύη καθόλου, μα στα βλέμμά της έλαμψε η εύτυχία.

Άμέσως η γρηούλα σηκώθηκε και ρώτησε τη νύφη της:

— Έ, λοιπόν, μικρούλα μου, κοιμήθηκες καλά;... Είσαι καλύτερα τώρα;

Τά χλωμά χείλη της νέας έσάλαψαν κι' ένα σδυρμένο χαμόγελο άπλώθηκε στο πρόσωπό της. Συγχρόνως φιδύρισε με άδύνατη φωνή:

— Ναί, άγαπητή μου μητέρα...

— Ω! πόσο ύπεφερε... Μα τώρα είμαι εύτυχιμένη...

Τό τριανταφυλλένιο χρώμα, σάν ένα μικρό σύννεφο της αύγης, είχε άρχισει ν' άπλώνεται πάλι στο πρόσωπό της.

Τότε η γρηύλα, παίρνοντας ένα τηλεγράφημα που βρισκόταν σ' ένα τραπέζι, πλησίασε στο κρεβάτι. Φόρεσε τα γυαλιά της και τό διάβασε στη νύφη της:

«Ανεχώρησα τό πρωί άπό τί Μπορντό με την ταχεία. Θά είμαι στο Παρίσι σίγας πέντε το βράδυ. Σάς άσπάζομαι. ΖΩΡΖ».

Άμέσως δυο δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της λεγούς. Μιά άπέραντη εύτυχία, ανέκφραστη διαβαζόταν στο πρόσωπό της. Και είπε με πολύ γλυκειά φωνή:

— Έπί τέλους, Θεέ μου!... Ξανακυρίζε σήμερα!... Εύχαριστώ, μητέρα!... Φίλησέ με! Φίλησε τη γυναικούλα τού άγαπημένου παιδιού σου! Μόλις έβρη, να τού πης την εύχαρίστη είδησι...

Και σάν να την είχαν κουράσει πολύ τά λόγια της αυτή, έκλεισε πάλι τα βλέφαρά της και άποκοιμήθηκε...

Τότε, άθόρυβα, η γρηύλα ξαναγύρισε στην πολυθρόνα της, κοντά στην κούνια, συλλογιζόμενη με τη σειρά της ασύτωνα που ξαναγύριζε.

«Αυτό» ήταν ο γυός της ο Ζωρζ, ο ώραίος άξιωματικός τού ναυτικού, ό οποίος πρδ όχτώ μηνών είχε φύγει με μία μοίρα τού στόλου για τις μακρινές θάλασσες της Άνατολής, όπου ύπάρχουν κίνδυνοι πολλοί και άρόσκειες πολλές...

Μά τώρα ξαναγύριζε δυνατός, ύγιής, εύτυχιμένος.

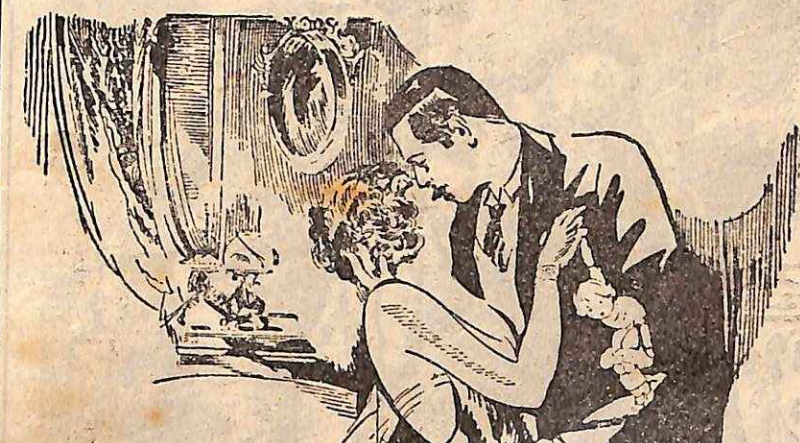
Και, γυρίζοντας, είχε συλλογιστή την κοκεταρία της μικρής του Χριστιάνας, τό μικρό της αυτό ελάττωμα, τό οποίο με τόση χάρη τού είχε έξομολογηθί εκείνη, όταν ήσαν ακόμα άρραβωνιασμένοι, ένα βράδυ που χόρευαν μαζί σε μία έσπεριδα κάποιο αλυσμώητο βάλς.

Η Χριστιάνα άγαπούσε πολύ τά κοσμήματα, τά οποία ήξερε να διαλέγη και να φορά με γούστο και τά ό-

ως Χριστουγεννιάτικα δώρα, γιατί άκριβώς την ήμερα εκείνη ήταν παρμονή των Χριστουγέννων.

Άνησυχούσε μόνο λίγο για την κατάσταση της γυναίκας του, γιατί τη στιγμή άκριβώς που έφρουε άπό την Άνατολή, είχε λάβει μία έπιστολή της, στην οποία τού έγραφε να επισύεση την επιστροφή του, γιατί σ' ένα μήνα τό πολύ θά γινόταν μητέρα και ότι θά έφερνε στον κόσμο ένα μικρό τριανταφυλλένιο μωμπί, που θ' άποτελούσε τό άθος της ζωής τους.

Έπειτα συλλογιζόταν, πόσο αυτή, η τόσο κοκέτα, θά γινόταν εύτυχιμένη, όταν θά της προσέφερε τά δώρα του, δώρα έξαιρετικά και όχι κοινά, όπως αυτά που πουλούσαν στ Παρίσι... Και μία άνατριχίλα πενούσε τό κορμί του, καθώς έφανταζε

Σφράγισε τα χείλη της με τό παθητικότερο φίλημα...

ποια διπλασίαζαν την ύμωρρία της. Αυτός πάλι, άντι να τη μαλώση για τό ελάττωμά της εκείνο, άνεαντίως μεγάλωνε την κοκεταρία της, χαϊδεύοντάς την κι' άγοράζοντάς της ότι έπιθυμούσε. Έτσι, κι' αυτή τη φορά της είχε αγοράσει στην άνατολή ένα περίφημο κολλιέ με μαργαριτάρια πνιούς κι' έλεκτοέρς πέτρες, μία πέροχη βεντάγια με φτερά, η οποία τού είχε στοιχίσει πολύ άκριβά και πολλά άλλα διαλεχτά πράγματα...

Ξαπλωμένος τώρα ο Ζωρζ μέσα στ διαμέρισμα τού τραίνου που τον μετέφερε στο Παρίσι, μισοσκεπασμένος με τις κουβέρτες του, συλλογιζόταν, παρκαλουθώντας τούς γαλάζιους καπνούς τού σιγάρου του...

Συλλογιζόταν την εύτυχία του που θά φιλούσε σ' λίγο τη γυναίκα του και τη μητέρα του και τη μεγαλύτερη εύχαρίστησι που θά τούς έκανε με τά δώρα του, τά οποία θά τούς προσέφερε

ταν, τη στιγμή που η Χριστιάνα, για να τον εύχαριστήσει θά τον άγκάλιαζε και θά τού προσέφερε τά χείλη της να τό φιλήση...

Στις τέσσερες και μισή άκριβώς τό τραίνο έφτασε στο Παρίσι.

Έτσι, στίς πέντε, ο Ζωρζ βοισκόταν μπόος στο άγαπημένο του σπίτι και χτυπούσε τό κουδούνι της έξώπορτας. Κ' έπειτα άπό μερικά ακόμα λεπτά βοισκόταν στην κρεδωτοκίμαρη και φιλόδοξη τη μητέρα του που έ-

κλειαιε άπό τη συγκίνηση και τη Χριστιάνα, που είχε τά μάγουλά της κα- τακόκκινα, σάν να είχε βρή πάλι με μιας όλες τις χαμένες δυνάμεις της...

Έπειτα φίλησε τό παιδί του, τό τριανταφυλλένιο μωμπεδάκι, που έμοιαζε με μικρό άγγελο άνάμεσα στις δαντέλλες της κούνιας του. Συγχρόνως η γρηύλα τού διαγείτο τά μαρτύρια της γυναίκας του, ως τό-

που να γεννήνησι κι' εκεί θά πάω να ζυγιστώ για να τούς πόνους της.

— Ανάμεσα στον ούρανο κρέματ' ένα (πατήρι)

— Αν σ' άρνθω, άγάπη μου, και πιά- (σε άλλο ταίρι,

— Αν σ' άρνθω, άγάπη μου, και πιά- (σε άλλο ταίρι,

— Αν σ' άρνθω, άγάπη μου, και πιά- (σε άλλο ταίρι,

τις κραυγές της, τις άνησυχίες τους.

Η Χριστιάνα σ' όλο αυτό τό διάστημα χαμογελούσε τρισευτυχισμένη. Ποτέ της δεν ήταν τόσο ώραία, όσο εκείνη την ώρα. Τά μάγουλά της είχαν πάρει τό παλή τους τριανταφυλλένιο χρώμα, τά χείλη της ήσαν κα- τακόκκινα και τά μεγάλα μάτια της έλαμπαν, καθώς κοιτούσε τον άγαπημένο της σύζυγο, τον ώραίο άξιωματικό, που την έπιδεομίδα του την είχε ψήσει ο ήλιος της Άνατολής.

Και, έξαφνα, η καμπάνες άρχισαν έζω να χτυπούν...

Άμέσως εκείνος της εύχθήθηκε τά αλά Χριστουγεννα και της είπε ότι της είχε φέρι ως δώρα, τά ώραϊότες στολίδια που είχε κατορθώσει να ρή στην Άνατολή...

Εξεδήλωσε αλίστα την έπιθυμία να στείλη να έση έκείνος τις άποσκευές του, για να της δείξη τά πράγματα που της είχε φέρι και που θά της προσέφερε ως δώρο για τό εύτυχιμένα εκείνα Χριστούγεννα.

Μά, περίεργως, τά μάτια της Χριστιάνας δεν έλαμπαν, όπως θά έλαμπαν άλλοτε. Καμιά έκφρασι εύχαριστήσεως δεν μεγάλωσε την εύτυχία που διαβαζόταν στο ώραίο της πρόσωπο. Κρατούσε τό χέρι τού άγαπημένου της και φιδύρισε μόνο ως ά- πάντησι:

— Μητέρα, φέρε μου τό παιδί μας. Θέλω να τό φιλήσω...

Και όταν η γρηύλα άκούμπησε στο κρεβάτι τό τριανταφυλλένιο παιδάκι, δείχνοντάς το με τό χέρι στον Ζωρζ, ίνω συγχρόνως τού προσέφερε τά χείλη της, ψιδύρισε:

— Ω! άγαπημένο μου, δεν θέλω πια τίποτε... Αυτό τά Χριστούγεννα, έλαβα τό πιο ώραίο δώρο της ζωής μου... Νά το! Αυτό είναι και τό δικό σου δώρο!... Δεν είν' έτσι, άγαπημένο μου...

— Ω, ναι, γλυκειά μου Χριστιάνα! της άπάντησε εκείνος, σφραγίζοντας τά χείλη της με τό παθητικότερο φίλημα, ενώ η γρηύλα μητέρα του τούς εκύταζε δακρυσμένη...

ΗΛΑ ΡΟΥΖΕ

ΔΗΜΩΔΗ

ΕΦΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΚΑ

Αγγέλοι σου ζωγράφισαν τό άγγελό- (φρούδ σου

— Αν βουλήθω να σ' άποιδώ και να σε (λημονήσω,

τη νεότη μου στο κάτεργο να τήνε (καταλύσω,

— Αν σ' άρνθω, άγάπη μου, και πιά- (σε άλλο ταίρι,

— Αν σ' άρνθω, άγάπη μου, και πιά- (σε άλλο ταίρι,

— Αν σ' άρνθω, άγάπη μου, και πιά- (σε άλλο ταίρι,

— Αν σ' άρνθω, άγάπη μου, και πιά- (σε άλλο ταίρι,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΟΔΑΛΙΣΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΤΟΥΣ

Οι άνταρλίτικοι χοροί στα χαρμια τών μπέδων. Τι γράφει ο 'Αλέξανδρος Δουμάς. Πώς ντύνονται ή χορεύτριες. Η τέσσαρες ο-δαλίσκας και ο γελοιοποιός του

Μπέη του Καϊρού. Ένας χορός που καταλήγει σε ήλιγγο. Η κόρη που την κυνηγά μια μέλισσα στον κήπο. Ένας άλλος χορός και τρέλ-λός χορός. Τα χρυσά φλουριά του προστάτη κ.τ.λ.

οι οδαλίσκας και οι χοροί τους με μια σιγα-νή και απαλή μουσική. Μόλις έφτασαν μπροστά μας, έκαναν άμέσως μια με-ταβολή, και μās γύρισαν τα νύτια. Και τότε άρχισαν το χορό τους διασταυρω-μένες.

Ο χορός τους, που ήταν άργος στην άρχή, άρχισε σιγά-σιγά να ζωηρεύη, ή κινήσεις γίνονταν όλοένα πιο γρήγορες και συγχρόνως πιο ήδονι-κές, ενώ οι τραγουδιστές έψαλλαν τη φωνή τους κι' ένας γελοιοποιός πής κι' αυτός μέρος στο χορό κι' άρ-χισε να κάνει διάφορες παραστάσεις, περικλινομένους από τις τέσσαρες χο-ρεύτριες.

Στο τέλος ή οδαλίσκας, έρεθισμένες διαρκώς περισσότερο από τα τραγού-δια κι' από τη μουσική, έφτασαν πάλι στον πάροξυσμό του πάθους των, ενός πάθους βίαιου και ακατάστατου. Τότε ή φωνή ύψώθηκαν υπερβολικά κι' έ-πληξαν σχεδόν τη μουσική και, στο τέ-λος, ανάμεσα στις τέσσαρες έκεινες

Η 'Οδαλίσκας στο σεράι του Μπέη

Η μουσική ξανάπηρε έναν ήσανχο κι' άπλοϊκό τόνο και τα λόγια του τρα-γουδιού άκολούθησαν ένα ρυθμό πολύ άπλό. Μολονότι δέν ήξερα τη γλώσ-σα, μπόρεσα άσπασά να καταλάβω την έννοια του τραγουδιού αυτού.

Μίλησε για μια νέα κόρη που περ-πατούσε σ' έναν ήδονικό κήπο και μά-ζερε λουλούδια για να κάνει ένα μπου-κέτο.

Η κόρη της του τραγουδιού αυτού ή-ταν πλούσια και χρωματισμένη, σαν τόν κήπο στον οποίο ή κόρη μάζερε τα λουλούδια της. Τα περιγράφει όλη, και την πεταλούδα με τα έναλλασόμε-να χρώματά της, και το άηδον με τη γλυκειά του φωνή, και τόν χρυσάφι-νο άνατολίτικο ήλιο. Και όλες ή κινή-σεις που έκανε, όλες ή πόδες που έ-παρνε ή χορεύτρια, άκολουθούσαν, σαν μια παντομίμα, στίχο πός στίχο, λέξη πός λέξη, το τραγούδι των τρα-γουδιστών και των μουζικάντηδων.

Έξαφνα ή κόρη του τραγουδιού — ή χορεύτρια δηλαδή — τρώμαξε από μια μέλισσα, ή οποία θύμωσε γιατί της έκοψε το τριαντάφυλλο επάνω στο δ-ποίο είχε καθήσει, για να ρουφήξή το γλυκό και μυρωδάτο χυμό: 'Η κόρη κυνήγησε τη μέλισσα κι' έπειτα ξανά-χισε να μαζεύει τα λουλούδια της.

Μά ή μέλισσα ξαναγύρισε πάλι σε λίγο και τότε οι τραγουδιστές άρχι-σαν να γελούν. 'Η κόρη έβγαλε τη ζω-νι της για να διώξή τη μέλισσα. Μά το έντομο κατόρθωσε και έφτασε τα χτυπήματα της κόρης και οι τραγου-διστές γι' αυτό άρχισαν πάλι να κο-ροϊδεύουν περισσότερο τη χορεύτρια...

Έξαφνα ή μέλισσα άωρμισε πάλι. Καί, μολονότι ή κόρη είχε σταυρώσει τα χέρια της επάνω στο στήθος της, όστόσο ή μέλισσα κατόρθωσε και μπή-κε μέσα στον κόρφο της.

Ο τρώμος ζωογραφίστηκε τότε στο πρόσωπο της χορευτριάς. Καί, άπάνω στην παραξήλη της, πέταξε μακριά το φόρεμά της κι' έπειτα το πονακίμοσά της, γιατί ή μέλισσα χώνεται παντού, όπως λέει το τραγούδι, θέλοντας να έκδινηθή την κόρη που της έκοψε το τριαντάφυλλο.

Η χορεύτρια έμεινε έτσι σχεδόν ό-λόγυμνη πάλι, χωρίς όμως και να σκο-τώσθι τη μέλισσα, ή οποία εξακολου-θούσε να φτερογυγίζη γύρω από το γυ-μνό σώμα, προσπαθώντας να την τι-μησθι. Οι τραγουδιστές έσοπουν τό-τε σε χάχανα. 'Η κόρη φεύγει, γυρί-ζει άπ' έδω κι' άπ' εκεί, πηδάει, και στο τέλος σωριάζεται καταγής με κλαυγές, με πάθος, με γοηγοράδα, με ντελίκιο πάλι άληθινό και φρενιτίδα που σάς καταπλήσσουν. Είναι μια μα-γεία αυτού ή χορός, είναι ένα όνειρο, μια ψευδαίσθηση...

Και έπειτα, ξαφνικά, σαν να θέλη να ήτησθι βοήθεια μ' ένα μονάχα πή-δημα, ή χορεύτρια πετιέται άπάνω στα γόνατα ενός από τους συνταγματάρχες που φαίνεται να της έμπνέει περισσό-τερη έμπιστοσύνη μέσα στη δυστυχία της, προσπαθών να σκεπασθι με τα φο-ρέματα τα δικά του, σφίγγεται επάνω στο στήθος του και κούβει άνάμεσα στο μπουκουζι του το μικρό της κε-φαλάκι, που το λούζει ο ήδωτας.

Ο προστάτης αυτός κατορθώνει τό-τε και διώχνει την έκδινητική μέλι-σα και το φόβο της κόρης με μερικά χρυσά φλουριά που κούλα στο μέτωπο της χορευτριάς και ή μουσική παύει, γιατί ο χορός έχει πείρ τελεωσθι...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η περιπετειώδης και αινιγματική ζωή του Λουδοβίκου Βοναπάρτη ή Ναπολέοντος Γ', τελευταίου αυτοκράτορος της Γαλλίας. Η ώραία 'Ορτενσία, ή κόρη της αυτοκρατορίας 'Ιωσηφίνας. Ο ήλιάρης άδελφός του Μεγάλου Ναπολέοντος. «Πεθαίνω άγνή!...» Οι έρωτες της ώραίας 'Ορτενσίας. Είχε μέσα του το αίμα των Βοναπάρτη ή Ναπολέον Γ'; Ο 'Ολλανδός άντιναύαρχος. Η άρχή των περιπετειών του Λουδοβίκου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'. 'Απ' όλα τα διακεκριμένα πρόσω-πα της ιστορίας των τελευταίων χρό-νων, το πιο παρξένο, το πιο αινι-γματικό, το πιο άλλόκοτο, είναι άνα-μνηστικό ο τελευταίος βασιλεύς της Γαλλίας, ο περίφημος Λουδοβί-κος Βοναπάρτης, ή, όπως μετωνομά-στηκε άργότερα, όταν φέρσε τον αυ-τοκρατορικό στέμμα, ο Ναπολέον Γ'.

Δέν υπήρχε μεγαλύτερος πολιτικός τυχοδιώκτης άπ' αυτόν. 'Ανσυχος και φιλόδοξος καθώς ήταν, πριν ά-κόμα γίνη αυτοκράτωρ, άνακατέστη-κε με την περίφημη 'Ιταλική επαν-στατική οργάνωση των Καρμπονάων, και μπερδεύτηκε στις πιο σκοτεινές μηχανορραφίες των πολιτικών παρα-σκηνίων της εποχής του.

Μά ούτε, όταν φέρσε το στέμμα, δέν ήσυχασε. 'Η αγωγή του θείου του, του Μεγάλου Ναπολέοντος, τα τρέ-πατά του, δέν τόν άφηναν να ήσυχά-σθι. 'Ηθελε κι' αυτός πολεμικά κατα-κτήσεις; έπέδωκε στρατιωτικούς όρι-σμούς και δέν ήσύχασε παρά μόνον όταν οι Γερμανοί τόν συνέλαβαν αιχ-μάλωτο στο Σεδάν.

Δέν είναι όμως μονάχα αυτά. Ο 'Ο Ναπολέον Γ' είχε έρωτικές περιπέ-τειες στη ζωή του, βैसे όλγοι άλ-λοι μονάρχαι. Μέσα του δέν ζούσε μονάχα ο τυχοδιώκτης, ζούσε και ο έρωτικός τύπος. 'Αν στις πολιτικές περιπέτειες τόν έσπρωχνε ή διαρκής ανάγκη της κατήγετο από την οι-κονομική του Μεγάλου Ναπολέοντος, στα έρωτικά του σκάνδαλα τόν έ-σπρωχνε πάλι το πυρμένο αίμα, που είχε κληρονομήσει από τη μητέρα του, την περίφημη κόρη της 'Ιωσηφι-νας, την πριγκίπισσα 'Ορτενσία.

*** 'Ας άρχίσουμε από την καταγωγή του Ναπολέοντος Γ'.

Όταν ο Μέγας Ναπολέον έγινε Πρώτος 'Υπατος της Γαλλίας, για να γίνη στο τέλος και αυτοκράτωρ της, δέν ήταν παραπάνω από 32 χρονών. Και όμως αισθανόταν μια άληθινή πατρική στοργή για την δε-καετή κόρη του, τότε 'Ορτενσία, την πρώτη άπό τις κόρες που είχε από τον προηγούμενο σύζυγό της ή γυ-ναίκα του, ή ώραία 'Ιωσηφίνα. Αίγον καιρό άργότερα, την πάντρεψε με τον άδελφό του Λουδοβίκο. Γιος του Λουδοβίκου και της 'Ορτενσίας ήταν λοιπόν ο περίφημος Ναπολέον Γ', του όποιου την περιπετειώδη και άλ-λόκοτη ιστορία πρόκειται να σας διη-γηθούμε.

Ο Μέγας Ναπολέον, όταν έγινε αυτοκράτωρ της Γαλλίας, έγκαθίδρυ-σε στο θρόνο της 'Ολλανδίας τον Λουδοβίκο και αύλόγησε τους γάμους

του με την ψυχοκόρη του. Μά ο γά-μος αυτός δέν στάθηκε εύτυχισμέ-νος. 'Η 'Ορτενσία είχε το χάρισμα να τη θαμάζουν και να την έρωτεύ-ονται όλοι όσοι τη συναντούσαν, και ή Λουδοβίκος είχε πάλι πάντοτε, σε όλη του τη ζωή, το τρεμρό έλάττω-μα της ζήλιας. Αίγιους ζηλιάρδες είχε να δείξη ή ιστορία όπως τόν πα-τέρα του Ναπολέοντος Γ'. 'Υποπτευ-όταν όλους

για την ώ-ραία 'Ορτεν-σία, τη γυ-ναίκα του, και τόν ίδιον ακόμα τόν ά-δελφό του, τόν Μ. Ναπο-λέοντα, το θετό της πα-τέρα. 'Η ζή-λεια του έ-φτανε ως το σημείο να μην κοιμάται ακόμα και να περνά νύχτες όλόκληρες με το αυτί κολ-λημένο στην πόρτα του δωματίου της, ώραιοτάτης συζύγου του!

Ένας βιο-γράφος της 'Ορτενσίας ά-ναφέρει μά-λιστα τα έ-ξής:

Στα μέσα Μαΐου του 1808, ή 'Ορτενσία ήταν έτοιμή άναγνι στο κρεβάτι της. Αί-γες μέρες προηγήτερα είχε πεθάνει άφαιρικά το μεγαλύτερο άγόρακι της, ο Ναπολέον Κάρολος, όπως τόν λέ-γανε. 'Η 'Ορτενσία φώναζε τότε δι-πλα της τόν άντρα της και τόν είπε με σδυμένη φωνή, καθώς ήταν πλα-γισμένη και κατάχλωμη στο κρε-βάτι της:

— Λουδοβίκε, θαρρώ πως πεθαίνω πείρα... Είμαι τόσο νέα ακόμα!... Μά ως είναι, πρέπει να σου πω κάτι προ-ηγήτερα... Λουδοβίκε, με σ' υποκαθιστούν, μ' σε συγχωρώ... Σου άρκιζωμαι πώς πεθαίνω άγνή, σαν τόν παιδί μας που μόλις χάσαμε άπό τόν κόσμο!...

Και ο βιογράφος

της περιφημής αυτής γυναίκας προ-σέπει: «Μά είναι τάχα δυνατό μια γυναίκα και μια μητέρα να ψεύδεται μ' αυτόν τόν τρόπο, στις τελευταίες τραγικές στιγμές της ζωής της;»

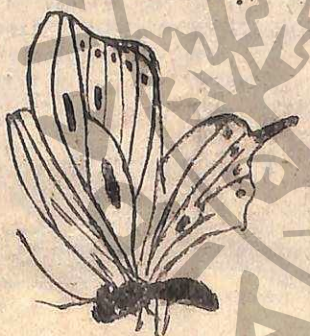
Φυσικά, ή παρατήρηση αυτή του βιογράφου είναι πολύ σωστή και πολύ λογική. Μά άπ' όσα σήμερα είναι γνωστά για τις έρωτικές περιπέτειες της 'Ορτενσίας, ένα μονάχα συμπέ-ρασμα βγαίνει:

«Ότι ή έρ-ετική έκεί-νη γυναίκα, ή σύζυγος της Μεσσάλιας, ή οποία ή ιστορία δέν κατώρθωσε ακόμα να διαφωτισθι όλόκληρα. Μά στην άρχή τόν 'Αλέγον έπαι...» τόν μεταχειρίστηκαν, για να είρωνευθώ την καταγωγή του. Ποιανού παιδι ήταν λοιπόν ο κατοπινός Ναπολέον Γ' ή ο πρίγκηψ Λουδοβίκος Βονα-πάρτης; Καί το κουτσουμπολό έρχι-ζε: «Αλέγον έπαι...»

Τό δέδοιο είναι ότι ο πατέρας του δέν τόν άναγνώρισε ποτέ για γνήσιο παιδί του. Τρεμερές υποψίες βασάνι-ζαν την ψυχή του και τη σκέψι του, όταν τόν έβλεπε. 'Ο νεαρός Λουδο-βίκος δέν είχε στη μορφή του τίποτε από τούς Βοναπάρτες. Και έπειτα, έκείνη ή φρικτή όμοιότητα με τόν 'Ολλανδό άντιναύαρχο, για την όποία τόσα και τόσα έλεγε ο κόσμος και από τα όποια κάτι είχε άκοσσει και ο ίδιος ο σύζυγος της 'Ορτενσίας;

Στο τέλος, ο ζηλότυπος έκείνος άνθρωπος δέν μπόρεσε να κρατηθι πείρα. Έβόρισε τόν νεαρό Λουδοβίκο. Τόν έστειλε μακριά, στη Φλωρεντία, για να μην τόν βλέπει πείρα...

Από τότε άρχίζουν ή άπειράριθμες περιπέτειες του κατοπινού Ναπολέ-οντος Γ'. Όταν πήγε στη Φλωρεν-τία, δέν ήταν πείρα παιδί, ή χαρακτή-ρας του ήταν διαπλασμένος. Μά αυ-τός ο χαρακτήρας του ήταν εξαίρετι-κά άλλόκοτος, γεμάτος από αντίθε-σεις και από αινίγματα. 'Ηταν τρο-μαρά φιλόδοξος και πάντοτε άνήσο-χος; νευρασθενής σκαδόν. Μά ήταν συγχρόνως και γνήσιο παιδί της 'Ορ-τενσίας. Και πριν παντρευθι, μ' και τενίσιας. Και πριν παντρευθι, μ' και άργότερα ακόμα, έπειτα από τόν γά-μο του, μολονότι ή γυναίκα του Πό-λιν, ήταν φημισμένη ως μια από τίς όραιότερες γυναίκες της εποχής ή Γαλλίας στη Βιέν-νη. 'Απ' αυτόν ά-πέκτησε ένα έδώ-γανο παιδί της, που είναι γνωστό κατόπιν ως δούξ ντε Μονβ. Άναφθ-σε διηγήσθι στα άλλο μας φύλλο.

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ ΤΟΥ 1908

Περιοχές της γης που καταστρέφονται συνεχώς. Μεσσήνη, η πόλις που καταστρέφεται και ξαναγεννιέται. Τρεις διαφορετικές καταστροφές. Ο τρομερός σεισμός του Δεκεμβρίου 1908. Ο κόσμος ολόκληρος αγωνιά επί δυο ημέρες. Ο φλοιός της γης ανασηκώνεται και τα σπίτια αιωρούνται... Τό τρομερό καταράκι. Σεισμός, θύελλα, πυρκαϊκά. Τα έρειπια της Μεσσήνης καίγονται. Ο απεριγράπτος πανικός των κατοίκων. Μεταξύ των μαινομένων στοιχειών. Η πρώτες βοήθειες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

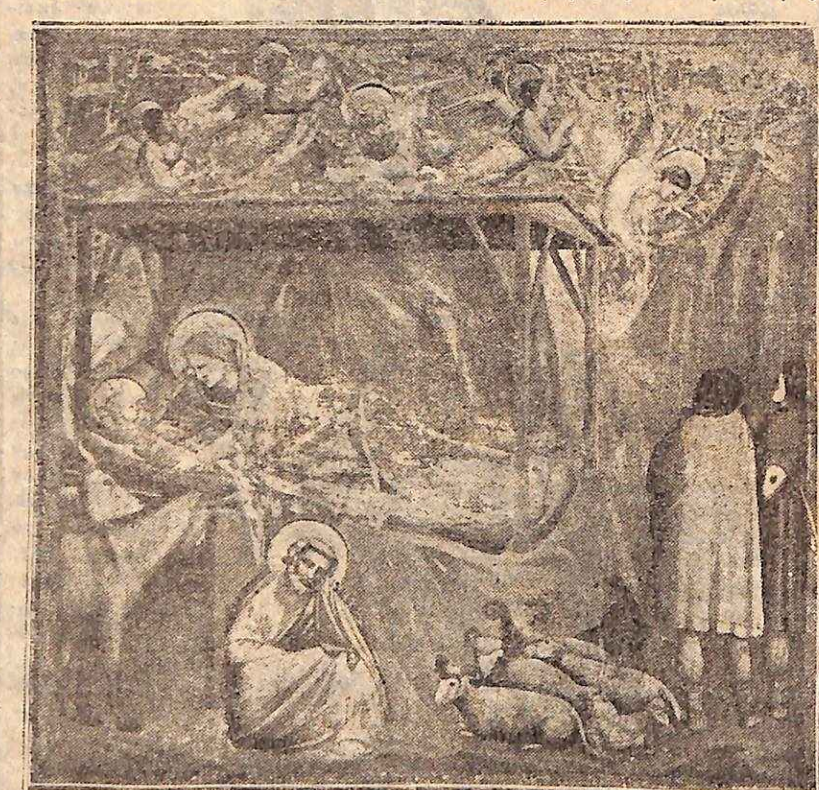
Α'. Υπάρχουν όρισμένες περιοχές της γης, η όποιες, λόγω της θέσεώς των και της γεωλογικής συστάσεως του εδάφους των, αποτελούν, από αιώνων, κέντρα μεγάλων καταστροφών. Τέτοιες περιοχές υπάρχουν κυρίως στη βορειοδυτική ακτή της Ιαπωνίας και στα βορειοδυτικά και δυτικά παράλια της Νοτίου Αμερικής. Τα μέρη αυτά επανειλημμένως έχουν γίνει θέατρα μεγάλων και τρομακτικών καταστροφών και κανείς δεν ξέρει τί τους επιφυλάσσει το μέλλον.

Και στην Ευρώπη όμως υπάρχει μια τέτοια περιοχή, η οποία, λόγω της θέσεώς της, από αιώνων υφίσταται καταστροφές, εξαιρετικά άγριες. Η περιοχή αυτή είναι η Κалаβρία, το νοτιοδυτικό δηλαδή τμήμα της ηπειρωτικής Ιταλίας, που βρίσκεται στον πορθμό της Μεσσήνης, μαζί με το τμήμα της Σικελίας, και εναντίον της. Η χώρα αυτή που βρίσκεται ανάμεσα σε τρία ηφαίστεια, το Βελούδο, την Αίτνα, και το Στρομόνι, επί εδάφους του οποίου δεν μπορεί ν' αμφισβητηθεί η ηφαιστειογενής σύσταση, χώρα γόνιμη και πολυκατοικημένη, αποτελεί από των αρχαιοτάτων χρόνων αξιοσημείωτο κέντρο καταστροφών.

Χωρίς ν' αναφέρουμε τους πολυαριθμούς σεισμούς που σημειώνονται εκεί κάθε τόσο, η Μεσσήνη και το Ρέτζιο, καταστράφηκαν για πρώτη φορά το 1674 από ένα μεγάλο σεισμό. Μά πολύ γρήγορα και, κατά τα τέλη του 18ου αιώνα, η Μεσσήνη είχε ξαναγίνει πόλις γεμάτη άκρη, με 100,000 κατοίκους, όταν στις 5 Φεβρουαρίου 1783 ο τρομερός σεισμός, ο οποίος περιέγραψε ο Γκαίτε στο ταξίδι του στην Ιταλία, την κατέστρεψε και πάλι τα θεμέλια. Μοναχική στη Μεσσήνη, τα θεμέλια. Μοναχική αυτής καταστροφής έφτασε τις 12,000, σ' όλη δε την Κалаβρία, τα θύματα ξεπέρασαν τις 30,000.

Από τα 375 χωριά της Κалаβρίας, τα 130 εξαφανίστηκαν εντελώς από το πρόσωπο της γης και 190 καταστράφηκαν κατά τα μεγαλύτερα μετρήσιμα τους. Μέσα σε λίγα λεπτά η καυχήνους δυνάμεις η όποιες είχαν ανυψώσει το φλοιό της γης, εκμηδίσαν το αποτέλεσμα της εργασίας των ανθρώπων ενός ολόκληρου αιώνα. Μετά την καταστροφή του 1783, η Μεσσήνη ξαναχτίστηκε ακόμα μία φορά, και, έτσι ο 18ος αιώνας βρέθηκε σ' ένα όποιον βρισκόταν η θουλή Χάρουθις του Όδυσσέως, μία ώρα, μία πλούσια και φημισμένη πόλις.

με 160,000 κατοίκους, μία από τις πιο όμορφες και λαμπρές πόλεις ολόκληρου της Ιταλίας. Έξαρνα, στις 28 Δεκεμβρίου 1908, κατά το μεσημέρι, μία τρομακτική είδηση αναστάτωσε ολόκληρο τον κόσμο. Η Μεσσήνη, και μαζί της όλη η Κалаβρία, είχαν καταστραφεί εν θεμελίων από ένα τρομακτικό σεισμό, ο οποίος με τη δύναμή του και τα αποτελέσματά του είχε υπερβάλει

Η Γέννησις του Χριστού (Τοιχογραφία του Γκιόττο)

κατά πολύ το σεισμό του 'Αγίου Φραγκίσκου, του οποίου η ανθρώπινη κατατρούσε ακόμη τότε ζωηρή την ανύμνησι. Η πρώτες πληροφορίες που μεταδόθηκαν σχετικά στον κόσμο ήταν σύντομες και άοριστες. Κανείς δεν ήξερε, ούτε και μπορούσε να μάθει τίποτε το βετικό. Η τηλεγραφική και τηλεδρομική γραμμή ολόκληρου της Νοτίου Ιταλίας είχαν καταστραφεί, τα πλοία δεν μπορούσαν ν' αποπλεύσουν και δεν υπήρχε καμιά επικοινωνία μεταξύ των πόλεων που είχαν μεταβληθεί σε έρειπια, και του

άλλου κόσμου, ο οποίος, άναγωνίως περίμενε να μάθει νέα. Η άδελφότης αυτή βάσταζε δυο μέρες ολόκληρες. Τού κάκου οι τηλεγράφοι ολόκληρου του κόσμου εξαπέσταναν αδιάκοπα πρόσκλησι στη Ρώμη, στη Νάπολι και στο Παλέρμι. Τού κάκου είχαν αποσταλή στη Μεσσήνη τα πιο γρήγορα καταδρομικά του Ιταλικού στόλου... Χρειάστηκαν δυο μέρες για να γνωστή η ά-

λήθεια, η θλιβερή αλήθεια, σύμφωνα με την όποια η καταστροφή ήταν η μεγαλύτερη απ' όλες εδω ο κόσμος από την εποχή της εκρήξεως του ηφαιστίου Κρακατάους. Μόνον όταν οι πρώτοι φυγάδες έφθασαν στη Ρώμη και έληφθησαν η πρώτες αναφορές των πλοίων που βρισκότουσαν στην λιμάνι της Μεσσήνης κατά την ημέρα της καταστροφής μόνον τότε έγινε δυνατόν να σχηματισθεί μία ιδέα του τρόπου με τον οποίον είχε συντελεσθεί

η καταστροφή. Ο κόσμος ολόκληρος είχε περιμένει να μάθει νέα. Η άδελφότης αυτή βάσταζε δυο μέρες ολόκληρες. Τού κάκου οι τηλεγράφοι ολόκληρου του κόσμου εξαπέσταναν αδιάκοπα πρόσκλησι στη Ρώμη, στη Νάπολι και στο Παλέρμι. Τού κάκου είχαν αποσταλή στη Μεσσήνη τα πιο γρήγορα καταδρομικά του Ιταλικού στόλου... Χρειάστηκαν δυο μέρες για να γνωστή η α-

λήθεια, η θλιβερή αλήθεια, σύμφωνα με την όποια η καταστροφή ήταν η μεγαλύτερη απ' όλες εδω ο κόσμος από την εποχή της εκρήξεως του ηφαιστίου Κρακατάους. Μόνον όταν οι πρώτοι φυγάδες έφθασαν στη Ρώμη και έληφθησαν η πρώτες αναφορές των πλοίων που βρισκότουσαν στην λιμάνι της Μεσσήνης κατά την ημέρα της καταστροφής μόνον τότε έγινε δυνατόν να σχηματισθεί μία ιδέα του τρόπου με τον οποίον είχε συντελεσθεί

η καταστροφή. Ο κόσμος ολόκληρος είχε περιμένει να μάθει νέα. Η άδελφότης αυτή βάσταζε δυο μέρες ολόκληρες. Τού κάκου οι τηλεγράφοι ολόκληρου του κόσμου εξαπέσταναν αδιάκοπα πρόσκλησι στη Ρώμη, στη Νάπολι και στο Παλέρμι. Τού κάκου είχαν αποσταλή στη Μεσσήνη τα πιο γρήγορα καταδρομικά του Ιταλικού στόλου... Χρειάστηκαν δυο μέρες για να γνωστή η α-

λήθεια, η θλιβερή αλήθεια, σύμφωνα με την όποια η καταστροφή ήταν η μεγαλύτερη απ' όλες εδω ο κόσμος από την εποχή της εκρήξεως του ηφαιστίου Κρακατάους. Μόνον όταν οι πρώτοι φυγάδες έφθασαν στη Ρώμη και έληφθησαν η πρώτες αναφορές των πλοίων που βρισκότουσαν στην λιμάνι της Μεσσήνης κατά την ημέρα της καταστροφής μόνον τότε έγινε δυνατόν να σχηματισθεί μία ιδέα του τρόπου με τον οποίον είχε συντελεσθεί

Τό πρωί της 28 Δεκεμβρίου 1908 —δηλαδή πού είκοσιενός ακριβώς έτους—είχε ανατείλει στη Μεσσήνη βροχόν και ψυχρό... Όλος ο κόσμος κοιμόταν ήσυχα, όταν, ξαφνικά, κατά τις πέντε και μισή ένας τρομακτικός σεισμός εκλόνησε ολόκληρη την πόλη.

Ο σεισμός αυτός βάστηξε μόλις είκοσι δύο δευτερόλεπτα, μα ήταν τό μισό περίπου αυτό λεπτό πέρασε, η Μεσσήνη είχε μεταβληθεί ολόκληρη σε έρειπια... Ο φλοιός της γης άνασηκώθηκε γι' ένα στιγμή κι έπειτα βούλιαξε, ενώ συγχρόνως μία χιμνισή, όμοια με τού κύματος ήπλωθηκε σ' όλο το έδαφος, σπώνοντας όλα τα σπίτια ψηλά... Όταν τό τρομερό αυτό κύμα πέρασε όλα τα σπίτια που τρέκλιζαν σαν αιωρούμενα, τωρίαστηκαν καταγής μ' ένα αφάνταστο πάταγο...

Αμέσως ένα τεράστιο κύμα σκόνης, πού σήκωσε από τα πληρώματα των γκαρεμμένων σπιτιών, σκέπασε ολόκληρη την πόλη... Και συγχρόνως μία τρομακτική υπόψη έσπασε σ' αυτήν... Σύντομα μάλιν σαν την πίσσα έγιναν σχετίσει ολόκληρο τον ούρανο, πού τον διάβριζαν άκατάπαυστα στραπές και κεραυνοί... Τό στερéωz, απ' άκρη σ' άκρη, φαινόταν σαν ά φλεγόνταν, ενώ, από τη θάλασσα, έσποδσε μία τρομακτική τρικυμία ά-τάνω στην άμυρη πολιτεία...

Σε μία στιγμή όλοι οι δρόμοι της έρειπωμένης πόλεως είχαν γεμίσει από κόσμο. Όλοι οι κάτοικοι πανικόβλητοι κατεχόμενοι από άγωνία, φόβο και πρίκη, έβγαζαν έξω από τα σπίτια που κατέρρεαν, με τό νυχτερινά τους ρούχα, με τό πουκάμιο, μισόγυμνοι, ενώ από τον ούρανο έπεφταν άπάνω τους τόνοι ολόκληροι παγομένου νερού...

Ο πανικός ήταν άπεριγράπτος και άγόντατος... Όλος εκείνος ο κόσμος πού είχε κατακλύσει τούς δρόμους, έβγαζε, έδωκε κραυγές διαπεραστικές, ύψωνε τα χέρια τους προς τον ούρανο, ωλόυζε, ούρλιαζε... Βλέποντας τούς κανείς θά τούς έπαιρνε για τρελλούς...

Χιλιάδες άνθρωποι, πού φοβόντουσαν πώς έβριζε ο ούρανος να βρέξει πέτρες, είχαν καταφύγει κάτω απ' τα έρειπια και σκατώθηκαν από τις πέτρες πού έπεσαν άπάνω τους...

Ετοιμοθάνατοι, άνθρωποι πληγωμένοι βαρείz, φώναζαν μ' άπόγνωσι ζητώντας βοήθεια, μα κανείς δεν τούς άκούει, κανείς δεν τούς έπρόσφερε...

Όσοι ήταν ικανοί, προσπαθούν ν' φύγουν για ν' σωθούν στο ύπαιθρο... Έκπνοντάδες άνθρωποι, όστόσο, ζήτησαν καταφύγιο μέz στις εκκλησίες, ή όποιες, έπειτα από μερικά λεπτά κατέρρευσαν και έθαψαν όλους αυτούς τούς δυστυχημένους κάτω από τα έρειπιά τους. Στους περισσότερους δρόμους της πόλεως δεν έβλεπες ούτε ένα σπίτι όρθιο... Μα κι αυτά που έμειναν όρθια τ' αφάνισαν σε λίγο ή άπαράτητο: σύντομος των σεισμών, ή πυρκαϊά...

Πρόβλεψι, ύστερ' από μερικά λεπτά μετά τό σεισμό, πυρκαϊές ξεσπάγαν παντού. Τα τείχια των γκαρεμμένων σπιτιών, τό γκάξ πού έφέρεγε από τούς σωλήνες των γκαρεμμένων σπιτιών, έβγαλαν φωτιά σε έκτοντάδες κτιρίων.

Έτσι, ύστερ' από μία ώρα μετά τό σεισμό, από τό περισσότερα σημεία της πόλεως, τεράστιες φλόγες ύψωνόντουσαν προς τον ούρανο και χιλιάδες άνθρωποι πού δεν είχαν προσπάσει να βγούν από τα σπίτια τους βρήκαν οίκτρο θάνατο από τη φωτιά.

Την ώρα μάλιστα πού ή πυρκαϊά άρχισαν να γενικεύονται, ή βροχή έπαψε, και, έπειδή ή δεκαήμερος τού νερού είχαν καταστραφεί, δεν υπήρχε κανείς τρόπος να τις καταπολεμήσουν. Μα και πούz να τις καταπολεμούσε άλλωστε... Ο πανικός δεν είχε καταλάβει μόνο τούς κατοίκους, αλλά και τις Άρχές, και τό στρατεύματα. Κανείς δεν συλλογίζονταν ν' άντοπισή τη φωτιά, κανείς δεν συλλογίζονταν να παλέψη... Όλοι, με μία άνατολίτικη μοιρολατρεία άντιμετώπιζαν τη καταστροφή και δεν άσφρόντουσαν παρά την προσωπική τους σωτηρία...

Η πρώτη βοήθεια στην καταστραμμένη πόλη έδόθη από τα πληρώματα των Γερμανικών, Άγγλικών και Ρωσικών πολεμικών, πού βρισκόταν στο λιμάνι της Μεσσήνης ή παρέπλεον εκεί κοντά... Η Γερμανική ναυτική σχολή (Έρβα), καθώς και τό καταδρομικό «Βικτωρία Λουίζα», πού βρισκότουσαν στο πέλαγος και πού κατόπιν προσωπικής διαταγής τού Κάιζερ έπλευσαν άμέσως στη Μεσσήνη, έδωσαν τις πρώτες και μεγαλύτερες βοήθειες στους σεισμηπλήκτους...

Μόλις άνηγγέθη στη Ρώμη ή καταστροφή, άμέσως ο βασιλεύς της Ιταλίας έφρονε για τη Σικελία, ή δε πρωθυπουργός Τζιοιότι όντασε τό διοικητή των στρατευμάτων της Ρώμης κυβερνήτη της καταστραφείσης περιοχής με δικτατορικά δικαιώματα. Συγχρόνως όλα τα πολεμικά πού βρισκότουσαν διαθέσιμα στους Ιταλικούς λιμένες έπλευσαν στη Μεσσήνη, ή δε Βουλή έέφησε πίστωσι 30 έκατομμύρια λιρετών για τούς σεσημοπλήκτους. Μα έπειδή ή συνδρομή αυτές δεν είχαν καμιά όργάνωσι, ο πανικός, ή δυστυχία και ή άγωνία έπικρατούσαν ακόμα στους κατοίκους της Κалаβρίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια της τραγωδίας της Μεσσήνης.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ίκανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιοδικά και εφημερίδας, πρό πενήντα ετίας. Γράψτε μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Δέμα 7, Αθήνας.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ

Σύντομες τρέπες προχωρήσης. Τό πνεύμα τού Πιράν. Ένα κομπλιμέντο του στέν Έπισκοπο της Μπαγιέν. Τό εναίρο τού πρίγκηπου. Οι τρεις ποντικοί. Τό μίσος μιας γυναίκας στο γιατρό τού σύγγου της. Πώς νεκραναστήθηκε ο μοναχός. Ένας πρωτότυπος γάμος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο υπουργός των Στρατιωτικών τού Μεγάλου Ναπολέοντος κόμης ντε Σαιν-Ζερμάν είπε κάποτε στη Βουλή ότι, για ν' άπορρήξουν άξιωματικοί: ν' άπορρήξουν, έπειτα ν' είχη χάσει τούλάχιστον ένα πόδι ή ένα χέρι στον πόλεμο. Η άπόρρησι αυτή έκανε τόση έντύπωσι: στο Παρίσι, ώστε την άλλη μέρα στο «Ιταλικό Θέατρο» της Γαλλικής πρωτεύουσας, ή συγγραφέας της κομωδίας πού παιζόταν, έβαλε τον κομικό τού θιάσου ν' άπ' από σκηνής:

—Τελείωσε!... Θά κίωz την τύχη μου!... Θά βάλω ν' άπό κόψουν τό χέρι κι' άμέσως θά γίνω λοχαγός, κατόπιν θά γάλλω ν' άπό κόψουν τό πόδι και θά προαχθώ σε συνταγματάρχη... Και, τέλος, θά βάλω κάποιον ν' άπό κόψη και τό κεφάλι, για ν' άπο γίνω στρατηγός!...

Κάποτε, ο Πιράν είχε προσκληθεί σε μία συναντήσιν, στην όποια παρευρίσκετο και ή επισκόπος της Μπαγιέν—Γαλλικής πόλεως περιφέρειας για τ' άγουράκια της και για τ' άουράκια πού γίνονται απ' αυτά. Σε μία στιγμή, ή οικουμενική έπήρε τον Πιράν ιδιαίτερος και τον παρακάλεσε ν' άνη κανένα κομπλιμέντο στον Πανερωτάτο. —Τί διάβολο, θέλεις ν' άπό πώ;... —Είπε ο Πιράν. Δεν τον έξέρω... —Δεν πειράζει, τού έπάντησε ο οικουμενικός. Φθάνεις ν' άπο ν' άπο πώz κανένα κομπλιμέντο λόγo. Ο Πιράν τότε, προχωρήσας προς τον έπισκοπο και τού είπε: —Έξοχότη, Πανιερωτάτε! Έπρεπε ν' άπο...

Κάποτε, ο Πιράν είχε προσκληθεί σε μία συναντήσιν, στην όποια παρευρίσκετο και ή επισκόπος της Μπαγιέν—Γαλλικής πόλεως περιφέρειας για τ' άγουράκια της και για τ' άουράκια πού γίνονται απ' αυτά. Σε μία στιγμή, ή οικουμενική έπήρε τον Πιράν ιδιαίτερος και τον παρακάλεσε ν' άνη κανένα κομπλιμέντο στον Πανερωτάτο. —Τί διάβολο, θέλεις ν' άπό πώ;... —Είπε ο Πιράν. Δεν τον έξέρω... —Δεν πειράζει, τού έπάντησε ο οικουμενικός. Φθάνεις ν' άπο ν' άπο πώz κανένα κομπλιμέντο λόγo. Ο Πιράν τότε, προχωρήσας προς τον έπισκοπο και τού είπε: —Έξοχότη, Πανιερωτάτε! Έπρεπε ν' άπο...

Στά 1787, κάποιος μοναχός της πόλεως Σαυοντών έπρεσε έξοφνα άρρωστος. Ο γιος τούz Ντεστρέζ, τον όποιον έκλεισαν άμέσως, δεν βρήκε την κατάσταση πολύ σοβαρή. Έπρεσε από δυο μέρες όμως είδοποίησαν τον γιατρό πού ό άρρωστος μοναχός άφηνε...

—Οχι... Κι' έτσι όπως είσαι, είσαι πολύ καλή. Ο συμβολαιογράφος βιάζεται... Άλλωθαι, πώς σε λέει; —Ισαβέλλα. —Εμένα! Νόια. Και τώρα, έλα ν' άπο πάω από τό μπράτσο ν' άπο πάω. Και οι δυο πρωτότυποι άραβωνισμένοι έπήγαν και υπέγραψαν τό συμβόλαιο τού γάμου. Έπρεσε από λίγες μέρες έγιναν και ή χαρά και ή...

θάνει. Κατάπληκτος ο Ντεστρέζ έπρεσε άμέσως στο σπίτι τού μακαρίτη. Ο μοναχός ήταν έαλωμένος στο κραβάτι του και φαινόταν πράγματι νεκρός. Καθώς όμως ο Ντεστρέζ τον έξέταζε, άντλήθηκε ότι ή καρδιά του χτυπούσε ακόμα άσθενικά... Τού κάκου όμως έπεχείρησε ν' άπο ζωογονήσιν. Έξαφνα τότε θυμήθηκε ότι ο «μακαρίτης» ήταν θεός λάτρης της μουσικής. Άμέσως, χωρίς ν' άπο χάσει καιρό, έκάλωσε τον άρρωστονικό της φρουράς της πόλεως και τον διάταξε ν' άπο παίζη διάφορα έμβατήρια. —Ε, θά τό πιστέψετε λοιπόν;... Ο άρρωστος, μόλις άκουσε τη μουσική, ζωντανέψα. Η μουσική τού προκάλεσε επιδρώσεις και μία κρίσι και σε δυο μέρες ό... νεκρός μοναχός είχε γίνει εντελώς καλά!...

Στά 1840, ένας πεταλωτής τού Καμπαί έζήτησε σε γάμο μία ναυρά μωδίστρα, την όποια έκέρταρε από καιρό. Ο πεταλωτής ήταν νέος και άμορφος και γι' αυτό ή μωδίστρα δέχτηκε πρόθυμα την αίτησί του. Οι μωδίστρι, χωρίς ν' άπο χάσουν καιρό, έκάλωσαν έναν συμβολαιογράφο για ν' άπο συντάξη τό συμβόλαιο τού γάμου. Κάποιος άρθε όμως τού συμβολαίου δεν άρρεσε στη ύψη, ή όποια άρχισε ν' άπο διαμαρτυρείται φωνάζοντας, χτυπώντας νευρικά τό πόδι και δημιουργώντας πανδαιμόνιο. Ο πεταλωτής τότε την άρπάξε από τό μπράτσο και την έβγαλε έξω από την πόρτα τού σπιτιού του, δηλώνοντας πώς με κανένα τρόπο δεν θά δέχόταν ν' άπο τρευτή μία τόσο στειμμένη γυναίκα. Ο συμβολαιογράφος όμως έγινε έξω φρενών πού τον είχαν άναγκάσει ν' άπο συντάξη ένα ολόκληρο συμβόλαιο σε κάλ καθούμενα.

—Μη συγχύζεσαι! τού είπε τότε ο πεταλωτής. Θά πάω ν' άπο άμέσως μάλιν... Άλλη γυναίκα!... Και βρήκε άμέσως έξω από τό δρόμο. Εκεί βρήκε μία νέα και άμορφη ήπειρετρία πού κρυόταν στην πόρτα πού σπιτιού της ν' άπο κρυώνονταν. —Γεια σου, κοπέλλα μου! της είπε. Είσαι ευγενικά στους τρόπους;... —Βεβαίως! απάντησε μ' άφέλεια ή κόρη. Πήγαυε ν' άπο τό βεβαίως αυτό και ή κυρά μου... —Είσαι φρόνιμη; —Πότε μου δεν είχα φίλο. —Οθέλεις ν' άπο παντρευτείς; —Και βέβαια θέλω. Φτάνει ν' άπο βρω ένα νεό πού ν' άπο άρρεσει. —Σ' άρέσω εγώ; —... Ναι... —Τότε έλα μαζί μου. Τό συμβόλαιο τού γάμου είνα έτοιμο. Δέ μένει παρά ν' άπο υπεγράψουμε. —Περιμένα τούλάχιστο ν' άπο στολιστώ λίγο... —Οχι... Κι' έτσι όπως είσαι, είσαι πολύ καλή. Ο συμβολαιογράφος βιάζεται... Άλλωθαι, πώς σε λέει; —Ισαβέλλα. —Εμένα! Νόια. Και τώρα, έλα ν' άπο πάω από τό μπράτσο ν' άπο πάω. Και οι δυο πρωτότυποι άραβωνισμένοι έπήγαν και υπέγραψαν τό συμβόλαιο τού γάμου. Έπρεσε από λίγες μέρες έγιναν και ή χαρά και ή...

Κάποτε, ο Πιράν είχε προσκληθεί σε μία συναντήσιν, στην όποια παρευρίσκετο και ή επισκόπος της Μπαγιέν—Γαλλικής πόλεως περιφέρειας για τ' άγουράκια της και για τ' άουράκια πού γίνονται απ' αυτά. Σε μία στιγμή, ή οικουμενική έπήρε τον Πιράν ιδιαίτερος και τον παρακάλεσε ν' άνη κανένα κομπλιμέντο στον Πανερωτάτο. —Τί διάβολο, θέλεις ν' άπό πώ;... —Είπε ο Πιράν. Δεν τον έξέρω... —Δεν πειράζει, τού έπάντησε ο οικουμενικός. Φθάνεις ν' άπο ν' άπο πώz κανένα κομπλιμέντο λόγo. Ο Πιράν τότε, προχωρήσας προς τον έπισκοπο και τού είπε: —Έξοχότη, Πανιερωτάτε! Έπρεπε ν' άπο...

Στά 1787, κάποιος μοναχός της πόλεως Σαυοντών έπρεσε έξοφνα άρρωστος. Ο γιος τούz Ντεστρέζ, τον όποιον έκλεισαν άμέσως, δεν βρήκε την κατάσταση πολύ σοβαρή. Έπρεσε από δυο μέρες όμως είδοποίησαν τον γιατρό πού ό άρρωστος μοναχός άφηνε...

—Οχι... Κι' έτσι όπως είσαι, είσαι πολύ καλή. Ο συμβολαιογράφος βιάζεται... Άλλωθαι, πώς σε λέει; —Ισαβέλλα. —Εμένα! Νόια. Και τώρα, έλα ν' άπο πάω από τό μπράτσο ν' άπο πάω. Και οι δυο πρωτότυποι άραβωνισμένοι έπήγαν και υπέγραψαν τό συμβόλαιο τού γάμου. Έπρεσε από λίγες μέρες έγιναν και ή χαρά και ή...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ...

ΤΟΥ ANDRÉ THÉRIET

Είκοσι τέσσερες ώρες μάνιαζε ο χιονοστρόβιλος... Ο άνεμος φυσούσε τη νύχτα άγριος και παγωμένος μ' αφάνταστη δύναμη, λυγίζοντας και τσακίζοντας τα δέντρα στην όρμη του... Τώρα χιόνιζε και το χιόνι είχε σκεπάσει ολόκληρο τον άπειρο και έρημο εξοχικό δρόμο...

—Μά όχι... Δεν ήταν έρημος... Μακριά ένα μαύρο σημείο φαινόταν πού, όσο πλησίαζε, έπαιρνε μορφή ανθρώπου... Ήταν μία γυναίκα, με παλιή και φθαρμένη, αλλά καθαρά ρούχα...

Ήταν γριά;... Ποιος ξέρει;... Η ηλικία των δυστυχισμένων δεν διαβάζεται στο πρόσωπό τους. Φαινόταν πολύ-πολύ δυστυχισμένη, γιατί, κάθε τόσο, τα χείλη της σαλεύαν και φράσεις άσυνάρτητες έξεφυγαν απ' αυτά, που φανέρωναν την αγωνία της ψυχής της.

—Παιδί μου... Κοριτσάκι μου... Φιλόξε. Κάπου εδώ κοντά την εγκατέλειψε, κοντά σ' ένα σταυρό... πάνω οχτώ χρόνια από τότε... ανάμεσα στα χωριά Μουσού και Σαλάν... κοντά σ' ένα πύργο... Νά, βλέπω έναν πύργο εκεί πέρα... Αχ! θά ξαναβρω τάχα τη μικρή μου Μαρία... Ναι... Και, μαζύ της, θά βρω δουλειά, θά γίνω θαρραλέα και θά ζήσω ευτυχισμένη επί τέλους!...

Για μερικά λεπτά το φτωχό ρυτιδωμένο πρόσωπό της, φωτιζόταν με την ελπίδα αυτή και μια ζωηρή λάμψη έλαμπε στο βάθος των ματιών της που ήταν κατακόκκινα από τα δάκρυα... Μά σε λίγο την έκυριε και πάλι η απόγνωση, η τραγική και οδυνηρή απόγνωση της πραγματικότητας... Και η ταξιδιωτίσσια, σκυβοντας το κεφάλι της, εξακολουθούσε το δρόμο της, ενώ το χιόνι και ο άερας την έυστασίγωναν αλύττητα...

Η ιστορία της γυναίκας αυτής έμοιαζε με παραμύθι ή τραγωδία... Ήταν κόρη αγαθών καλλιεργητών της Βουργουνδίας και θά γινόταν ευτυχισμένη αν στην πρώτη νεότητά της δεν είχε γρητοβη από κάποιον πλανόδιο έμπορο, από αυτούς που γυρίζουν στις εξοχικές περιφέρειες... Ήταν όμοιο παλιό-λαχάρι κι είχε καταρθεί με λόγια και γοητευτικά και πλάνα να την βγάλει από τον ίδιο δρόμο... Και, γι' αυτό πόνεσε...

λουθήση, είχε εγκαταλείψει την οικογένειά της, αν και ήξερε πως δεν θα της το συγχωρούσαν αυτό ποτέ...

Μά γρήγορα άρχισαν η απογοήτευση... Μόλις του πέρασε το πρώτο καπρίτσιο ο άντρας, που ήταν ένα κτήνος, βαρέθηκε τη γυναίκα αυτή, που ήταν προσκολλημένη στη ζωή του και που ήταν υποχρεωμένος να τη δρέφει... Και μία μέρα, η δυστυχισμένη έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι... Είχε υποφέρει φριχτά, ως δυνάτο γέννηση, μ' έναν άσπαστο, γιατί νόμιζε ότι τα χέρια του μικρού κούτσου αγγέλου θά έχουν κά-

ποιο βάλα-

κο στις πληγές του μαρτυρίου του... Νόμιζε ακόμα πως ο άντρας της, μόλις του χάριζε το παιδί, θά γινόταν πάλι καλός...

Αλλοίμονο!... Η τελευταία της αυτή ελπίδα δεν έμελε να πραγματοποιηθεί... Και μετά τη γέννηση του παιδιού τους, εκείνος εξακολουθούσε να την κακομεταχειρίζεται, και μάλιστα και χειρότερα... Και η γυναίκα, που ήταν τόσο καλή και τόσο αγαθή, έπαιρνε από πολλή ώρα, συνήλθε, κανένας δεν ήταν πια κοντά της... Ο άντρας της την είχε εγκαταλείψει, παίρνοντας μαζύ του και το παιδί της, την αγαπημένη μικρούλα που ήταν μόλις ενός χρόνου...

Νόμιζε τότε πως θά πεθάνη. Μά οι μεγάλοι πόνοι δεν σκοτώνουν πάντοτε. Μερικοί αγαθοί χωρικοί των περιχώρων, που την είχαν βοηθήσει κατά τη στιγμή του γέννησής της, την περιποιήθηκαν και την μετέφεραν στην άγροικία τους. Όταν εκείνη έγινε καλά, έμεινε κοντά τους, πληρώνοντας τους την τροφή της με τις πιο σκληρές δουλειές, χωρίς να παραπονιέται, χωρίς να μιλά σχεδόν ποτέ, παραδομένη ολόκληρη στον πόνο της... Οι κούρες της, που μόνον την τραγωδία της, σεδόντουσαν τη σιωπή της...

Τέλος, ένα βράδυ, ξαναπλημένη, έπεσε λιπόθυμη, σ' ένα χαντάκι του δρόμου, άπλωτο στο ύψος όροτο... Ο...

...ταν, έπειτα από πολλή ώρα, συνήλθε, κανένας δεν ήταν πια κοντά της... Ο άντρας της την είχε εγκαταλείψει, παίρνοντας μαζύ του και το παιδί της, την αγαπημένη μικρούλα που ήταν μόλις ενός χρόνου...

Νόμιζε τότε πως θά πεθάνη. Μά οι μεγάλοι πόνοι δεν σκοτώνουν πάντοτε. Μερικοί αγαθοί χωρικοί των περιχώρων, που την είχαν βοηθήσει κατά τη στιγμή του γέννησής της, την περιποιήθηκαν και την μετέφεραν στην άγροικία τους. Όταν εκείνη έγινε καλά, έμεινε κοντά τους, πληρώνοντας τους την τροφή της με τις πιο σκληρές δουλειές, χωρίς να παραπονιέται, χωρίς να μιλά σχεδόν ποτέ, παραδομένη ολόκληρη στον πόνο της... Οι κούρες της, που μόνον την τραγωδία της, σεδόντουσαν τη σιωπή της...

Έννητά χρόνια είχαν περάσει από τότε... Η όμορφιά της είχε σβήσει πια... Από τα δροσερά της χρώματα, από τη λάμψη των μεγάλων ματιών της, από τα χαριτωμένα χαμόγελά της δεν έμεινε πια τίποτα...

Ένα πρωί, ξάφνη, ενώ εκείνη βρισκόταν μόνη στην άγροικία, έτοιμάζοντας το φαγητό, ένας άλγης χτύπησε την πόρτα. Αμέσως εκείνη άναγνώρισε στο πρόσωπό του τον άθλιο που τον είχε αγαπήσει και που την είχε εγκαταλείψει...

Αμέσως εκείνος της ωμολόγησε το έγκλημά του και της ζήτησε συγγνώμη. Της είπε ότι είχε πάρει το παιδί, νομίζοντας ότι μαζύ του θά μπορούσε να κερδίσει εύκολα το φαγητό του, ζητιανεύοντας... Μά είχε γαλιπιδάξω, γιατί όπου κι αν πηγαίνεσε, τον έδιωχναν, και τη γοργώνοντας τον πως είχε κλέψει το κοριτσάκι... Έτσι, μία νύχτα, το έγκλημα της, κοντά σ' ένα σταυρό του δρόμου, όχι μακριά από ένα πύργο, ανάμεσα στα χωριά Μουσού και Σαλάν...

Τί είχε άπονηνεί τάχα η μικρούλα; Δεν το ήξερε ούτε αυτός... Τώρα εκείνος έννοιασε τον έαυτό του χαμένο, γιατί η φθίασ του έτρωγε από καιρό το στήθος...

Γι' αυτό την παρακάλεσε να του παραδώσει μια γωνία στο σταυλό, για να ξαπλώσει και να ζεσταθεί με την ανάσα των ζώων. Έκείνη τον εύπλαχίστηκε, μ' την ίδια νύχτα ο θάνατος τον έπληξε, έξι ώρες μετά τον γέννημά του...

Την άλλη μέρα, αφού τον έκείδε, η δυστυχισμένη γυναίκα ξεκίνησε πεζή για να βρει το παιδί της... Έπρεπε να διασχίσει ολόκληρα έκτον χωριά πού της είχε υποδείξει ο άθλιος! Και όμως η μητρική της αγάπη την έκανε δυνατή και μπόρεσε να το βρει...

Και ο άμαξας, εγκαταλείποντας τ' αλόγα του, διευθύνθηκε προς την πόρτα... Πολύ καλά, δεσποινίς... Και ο άμαξας, εγκαταλείποντας τ' αλόγα του, διευθύνθηκε προς την πόρτα... Πολύ καλά, δεσποινίς...

Και ο άμαξας, εγκαταλείποντας τ' αλόγα του, διευθύνθηκε προς την πόρτα... Πολύ καλά, δεσποινίς... Και ο άμαξας, εγκαταλείποντας τ' αλόγα του, διευθύνθηκε προς την πόρτα... Πολύ καλά, δεσποινίς...

Και ο άμαξας, εγκαταλείποντας τ' αλόγα του, διευθύνθηκε προς την πόρτα... Πολύ καλά, δεσποινίς... Και ο άμαξας, εγκαταλείποντας τ' αλόγα του, διευθύνθηκε προς την πόρτα... Πολύ καλά, δεσποινίς...

να τα διασχίσει... Τώρα έπλησίαζε... Έλπιζε πως κάποιος θά 'εχε, εκεί κοντά, περιουλέξη τη δυστυχισμένη της κόρη...

Καθώς συλλογιόταν ο' αυτά τα πράγματα, προχωρούσε στο χιονισμένο δρόμο...

Είχε φτάσει μπρός σ' ένα θαυμάσιο πύργο περιβαλλόμενο από ένα άπειρο πάρκο... Την ίδια στιγμή, ο χιονοστρόβιλος έξασπασε πάλι, σκακεύοντας τα δέντρα και σκορπίζοντας γύρω το χιόνι...

Όταν έμειναν μόνες, η μαγειρίσσια είπε στη φτωχή γυναίκα: —Θά σου δώσω μια καλή σούπα, πού θά σε ζεσταίνει και θά σε συνεφέρει... Αισθάνεσαι άδυναμια; —Ναι... Βαδίζω από χτές σ' αυτό χιόνι...

—Πηγαίνεις μακριά; —Στο Σαλάν. —Μά είνε πολύ κοντά! —Μία στιγμή, σιωπή; Επειτα η φτωχή γυναίκα ρώτησε: —Όστε οι υπηρέτες του πύργου με περιμένουν; —Ναι... Η δεσποινίς Έλένη ξαναχάρηξε με τ' αμάξι με την παιδαγωγό της. Ο άμαξας σ' αδειά και η δεσποινίς διάταξε να σ' ας μεταφέρουν εδώ...

—Πόσο χαριτωμένο είναι αυτό το κοριτσάκι!... —Είνε ένας αληθινός άγγελος!... Και έχει μια τύχη που της αξίζει!... —Γατί; Τι συμβαίνει; ρώτησε η ξένη.

—Αχ! δεν θά την ξέρεις από την ιστορία της, απάντησε η μαγειρίσσια, γιατί δεν είναι από τα μέρη μας. Έλπιόν, αυτή η μικρούλα δεν είνε κόρη της κ. Μοντανίγ... Είνε μόνο θετή της κόρης... Πάνε καμιά δεκαριά χρόνια από τότε που η κυρία έχασε το σύζυγό της και τη μοναχοκόρη της... Τους ελάτρευε και τους δυο και κόνεψε να τρελλαθεί από τη θλίψη της, όταν, ξάφνη, ένα πρωί, ο κηπουρός μάς έφερε μία μικρούλα που την είχε βρει στη μέση του δρόμου, κοντά σ' ένα σταυρό, και που κάποιος άλγης την είχε αφήσει εκεί χωρίς άλλο. Η κυρία ντε Μοντανίγ είδε το κοριτσάκι αυτό, το ζήτησε από τον κηπουρό και το ένοχησε, δίνοντας του το όνομα της αγαπημένης της κόρης Έλένης.

Η μαγειρίσσια σταμάτησε την αφήγησή της ξάφνη, βλέποντας πως η άγνωστη είχε γίνει πολύ πελιδνή. Φοβήθηκε μήπως είχε λιποθυμήσει πάλι.

—Μά είμαι τρελή! είπε. Φύλαξέ και δεν βλέπω πού θ' ας πεθάνω απ' την

νη, η Έλένη τους έμπασε στον αντί-θάλαμο, όπου σχεδόν άμέσως, η γυναίκα, με τη θερμότητα που βασιλεύει σ' αυτόν, άνοιξε τα μάτια της.

—Συνέληθε, κυρία, της είπε τότε η Έλένη πολύ χλωμή. Θά σ' ας δώσουν να φάτε και να πιείτε, αν πενιάτε και διψάτε...

Με τα μάτια διεσταλμένα, η γυναίκα κύταζε τη μικρή αυτή κόρη, τη χαριτωμένη, μέσα στη βασιλιά του αλέκτα της, με τα γαλάζια μεγάλα μάτια και με τα ολόγυρα μαλλιά...

Επειδή εκείνη τη στιγμή η παιδαγωγός υπενθύμιζε στη μικρή κυρία ότι η μητέρα της την περιμενε επάνω, η Έλένη είπε στη μαγειρίσσια: —Ίωστίνα, να δώσης σούπα στη φτωχή αυτή γυναίκα, κορσί και θ' ας αλίστα...

—Όταν έμειναν μόνες, η μαγειρίσσια είπε στη φτωχή γυναίκα: —Θά σου δώσω μια καλή σούπα, πού θά σε ζεσταίνει και θά σε συνεφέρει... Αισθάνεσαι άδυναμια; —Ναι... Βαδίζω από χτές σ' αυτό χιόνι...

—Πηγαίνεις μακριά; —Στο Σαλάν. —Μά είνε πολύ κοντά! —Μία στιγμή, σιωπή; Επειτα η φτωχή γυναίκα ρώτησε: —Όστε οι υπηρέτες του πύργου με περιμένουν; —Ναι... Η δεσποινίς Έλένη ξαναχάρηξε με τ' αμάξι με την παιδαγωγό της. Ο άμαξας σ' αδειά και η δεσποινίς διάταξε να σ' ας μεταφέρουν εδώ...

—Πόσο χαριτωμένο είναι αυτό το κοριτσάκι!... —Είνε ένας αληθινός άγγελος!... Και έχει μια τύχη που της αξίζει!... —Γατί; Τι συμβαίνει; ρώτησε η ξένη.

—Αχ! δεν θά την ξέρεις από την ιστορία της, απάντησε η μαγειρίσσια, γιατί δεν είναι από τα μέρη μας. Έλπιόν, αυτή η μικρούλα δεν είνε κόρη της κ. Μοντανίγ... Είνε μόνο θετή της κόρης... Πάνε καμιά δεκαριά χρόνια από τότε που η κυρία έχασε το σύζυγό της και τη μοναχοκόρη της... Τους ελάτρευε και τους δυο και κόνεψε να τρελλαθεί από τη θλίψη της, όταν, ξάφνη, ένα πρωί, ο κηπουρός μάς έφερε μία μικρούλα που την είχε βρει στη μέση του δρόμου, κοντά σ' ένα σταυρό, και που κάποιος άλγης την είχε αφήσει εκεί χωρίς άλλο. Η κυρία ντε Μοντανίγ είδε το κοριτσάκι αυτό, το ζήτησε από τον κηπουρό και το ένοχησε, δίνοντας του το όνομα της αγαπημένης της κόρης Έλένης.

Η μαγειρίσσια σταμάτησε την αφήγησή της ξάφνη, βλέποντας πως η άγνωστη είχε γίνει πολύ πελιδνή. Φοβήθηκε μήπως είχε λιποθυμήσει πάλι.

—Μά είμαι τρελή! είπε. Φύλαξέ και δεν βλέπω πού θ' ας πεθάνω απ' την

πείνα. Νά! πείτε αυτό να σ' ας ζεστανή. Και της έδωσε μια κουπά γεμάτη από ζουμί κοτόπουλου.

—Ευχαριστώ! είπε η ξένη και άρχισε να τρώει και να σκέφτεται. —Ω! τώρα καταλάβαινε γιατί η καρδιά της είχε αρχίσει να χτυπά δυνατά με την πρώτη ματιά που έφερε στη μικρούλα Έλένη.

Ναι, ήταν η κόρη της, πλούσια, ευτυχισμένη, προστατευμένη από μια πλούσια παρονομασία.

Η μαγειρίσσια, βλέποντας την ότι έτρωγε, εξακολούθησε: —Η κυρία ντε Μοντανίγ ήταν η καλοσύνη, προσωποποιημένη... παρ' όλες τις δυστυχίες της. Σήμερα έχει αλλάξει λίγο... Επειδή λατρεύει την Έλένη, φαντάζεται ότι χιλιό χίνδυνοι την περιστοιχίζουν... Φοβάται πως την χάσει όπως και την άλλη. Δεν θέλει η κόρη της να βγει από την πόρτα, ούτε σ' αυτό το πάρκο ακόμα...

Όταν θά μάρη ότι ήλθε εδώ, θά επιπλήξει την παιδαγωγό της. Γεμάτη αγωνία, η δυστυχισμένη μητέρα άκουγε τη μαγειρίσσια. Καταλάβαινε και μάντευε την αγωνία της θετής μητέρας της κόρης, που φοβόταν μήπως χάσει την Έλένη της το αγαπημένο της αυτό κορίτσι, που είχε αντικαταστήσει το κό της και που το άγα ποτέ τρελλά...

Τί έπορευε να κάνη τότε αυτή; Για μία στιγμή, κάτω από την ταραχή της υπεράνθρωπης συγκίνησης που έννοιωσε, της ήλθε η επιθυμία να φωνάξει: «Έλένη, η κόρη μου!... Είνε η κόρη μου!» Της φαινόταν πως αυτό θά 'εχε χυθεί βλάστημα σ' όλους τους πόρους που είχε νοιώσει ως τότε...

Μά πολύ γρήγορα έκυριε διαφορετικά τα πράγματα. Μπορούσε βέβαια ν' αποδείξει ότι η Λουκία ήταν θύ εγκαταλειμμένη της κορσί, μ' αυτή θά ήθελε τάχα να την αναγνωρίσει; Θά έθυσιαζε την ευτυχισμένη της ζωή για να την ακολουθήσει στο δρόμο της αλλοτρίτης και της οδύνης;... Είχε κι' αυτή τάχα το δικαίωμα αυτό...

Μία πάλι τότε άρχισε μέσα στην ψυχή της, η όποια στο τέλος την έκανε ν' αλλάξει απόφαση... Όχι, δεν θά φανεωνόταν στην κόρη της, θά έφευγε, θά χανόταν, χωρίς ν' ανακαλέσει τις τέφρες που σκέπαζαν το παρελθόν και θά θυσιαόταν σαν άτιμη μητέρα.

Εν τω μεταξύ είχε τελειώσει το πρόγευμά της, ήπιε κι' ένα ποτήρι νερό και είπε με φωνή που έτρεμε στη μαγειρίσσια: —Συνήλθε. Μά πίνω να φάω, θά ήθελα να σε χαριστώ τη χαριτωμένη δεσποινίς σου...

—Θά τους διαβίσω εγώ τις εθελουσίες σου... Μείνε ήσυχη γι' αυτό. Είνε καλύτερα να μη ζήτησης να ξαναβρεις τη δεσποινίς, γιατί η κυρία

ΑΣΥΝΑΡΤΗΣΙΟΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΑΛΛΟΤΕ

Ο Έλληνας έχει μία τρομερή λύσσα. Θέλει, σώνει και καλά, να βγάλει έφημερίδα. Στην Ελλάδα εκδίδονται σήμερα εκατοντάδες έφημερίδες. Μά και στο παρελθόν το ίδιο συνέβαινε. Από τις επαρχιακές λοιπόν έφημερίδες του καλού καλού σταχυολογούμε τα κάτωθι αποσπάσματα. Διαβάστε τα και απολαύσατέ τα:

Η «Μάστιξα» της Καρδίτσας, στο πρώτο φύλλο της εκδόσεώς της, γράφει τα εξής αμίμητα:

«Παρελείψαμεν μέχρ' ε τ' ο υ δ ε μέγα καθήκον του να εκφράσωμεν τους άπειρους έπαινους εις την κοινωνίαν ημών διά την... έντιμον και πολυμαθή διεύθυνσιν του Θεσσαλικού σιδηροδρόμου!»

Ύστερα από μερικές ημέρες η ίδια δημοσίευε την ακόλουθη άγγελία:

«Ο εξ έντεθεν εις Κεφαλληνίαν ιερατεβής ταμίας δεν άνεχώρησεν ει' έτι διά την νέαν προαγωγικήν (!) θέσιν του ένκεν α-σθενείας» ύπερ ε-σχεμένα ταχύνει ά-νάγκων. Πα ρ α-δούς προ ήμερών την διεύθυνσιν του ταμείου εις τον διά-δοχόν του κ. Π. δότις έμποιήσας τάς καλτέρας του έν-τυπώσεως ως εκ του γλυκυτάτου χα ρ α-κτηρος».

Από μια βαθυστό-χαστη μελέτη της ίδιας περί ελευθερίας αποσπώμεν την κάτωθι ενδιαφέρουσα παράγραφο:

«Η ελευθερία είνε έμφυτος εις τον άνθρωπον, είνε το αυτοκήνητον και αυτενεργόν του λογικού, δι' ου διακρίνεται ο άνθρωπος των λοιπών ζώων».

«Και δεν είνε τοίς πάσι γνωστά τα κατά τα παρελθόντα έτη γεννηθέντα θαύματα της Εθαγγελιστρίας; Καθώς και έφ'ετος έθεράπευσεν τον εκ Μικράς Ασίας Παναγιώτην Μαρκαντώνη πύχοντα ο πτωχός από πολλών έτών εκ σπασμοδικών τα-ραγμών και αφού μετά συντριβούς καρδιας κατέφυγεν εις την χάριν της ιαθής έντελώς και ά-μετακλήτως!».

Κ. τ. λ. κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΩΜΕΣ

αίσθητων όντων, έχει δε την ιδιότητα ταύτην, κινείται και πράττει αυτοβούλητως κατά τας εμφύτους αυτού λογικάς δυνάμεις, έν δε το τελειότερον όν των όργανικών όντων ξετάζει και εύρίσκει την έπιστήμην της φύσεως όσον ένεσι αυτώ, τας ζητεί το τέλειον καλόν και το τέλειον αληθές».

Από την ίδια πάλι:

«Ανυπόφορος κατήντησεν ένας των άδοκάντων μας (δικηγόρων) μετά τινος δεσποινίδος και τοϋτο γιατί πιστεύαν ότι φορεί την περιεφραλαίαν του Πλούτωνος, χαριεντίζεται έν μέση αγορά!».

Η «Πάλη» της Σάρτης στο κύριο άρθρο της, μεταξύ των άλλων, έγραφε κάποτε τα εξής:

«Δεν ξευρεθή λέγομεν είσέτι ο κατάλληλος αναπληρωτής προς πλήρωσιν του κενού και του χαινώτος οίονει βαράθρον του πολιτικού ζπαρχιακού ημών γ ο ή-τρου».

«Ενα άλλο απόσπασμα από πατριωτικό άρθρο της ίδιας:

«...Κόδρος, Άριστομένης και νέφος άδρεών Έλλήνων, όν επιλείπει μοι ο Χρόνος διηγούμενον, στέφουσιν την ένδοξον ιστορίαν των α-ληθώς άνθ ρ ώ π ω ν Έλλήνων ως πεσόν-τες ύπερ πατρίδ ο ς, όν σφραγίς Κ ω ν-σταντίνος ΙΑ' και δ

Μιστριώτης!».

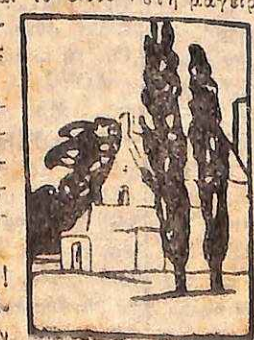
Από ένα παράρτημα περί των «Θαυμάτων της Εθαγγελιστρίας»:

«Και δεν είνε τοίς πάσι γνωστά τα κατά τα παρελθόντα έτη γεννηθέντα θαύματα της Εθαγγελιστρίας; Καθώς και έφ'ετος έθεράπευσεν τον εκ Μικράς Ασίας Παναγιώτην Μαρκαντώνη πύχοντα ο πτωχός από πολλών έτών εκ σπασμοδικών τα-ραγμών και αφού μετά συντριβούς καρδιας κατέφυγεν εις την χάριν της ιαθής έντελώς και ά-μετακλήτως!».

Εάν είσθε χλωμή, κυρία μου, και θέλετε να αποκτήσετε ένα όμοιο ρόδινο χρώμα, χωρίς να καταφεύγετε στο βάψιμο, να τρώγετε, όσο μπορείτε συχνότερα, καρό τ τ α, πού είνε πολύ ωφέλιμα στην υγεία και δίνουν όμοιο έμφανισμα στο πρόσωπο.

Είχε κατορθώσει με τα πλάνα λόγια του να τη βγάλει απ' τον ίδιο δρόμο...

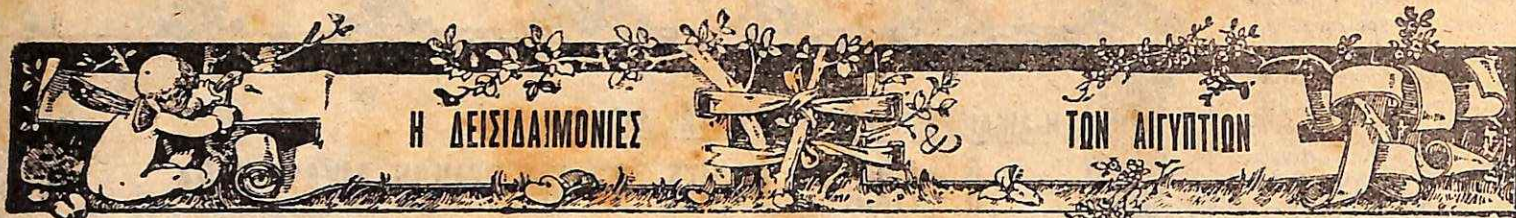

ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

Τὰ μυστηριώδη φυλαχτά των Φαραώ. Τι αποκαλύπτουν οι αρχαίοι σαρκοφάγοι. Η δαΐ Φουέρις και ο θεός Βισνού. Ο άλλος εκτος «Μυθός του Κουίν». Η ιστορία του πρίγκιπος Μερένεφ. Ο θάνατός του. Η κηδεύση του στον «Αδύ». Το βιβλίο του θεού Θώτ. Μία νεκρά-νάστας. Ο πρίγκιπας Σέντι έγινε πάνσοφος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'. Αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο αρκετά πράγματα για τις δαιμονίες και για τις προβλέψεις των αρχαίων Αιγυπτίων. Πρόβλεψαι, δεν υπάρχει πια δαιμονία και πια προβλεψαι. Λαός στην ιστορία απ' αυτούς. Όλη τους η ζωή, όλη τους η δραστηριότητα, όλα τα αισθήματα και τα πάθη τους, εξαρτώντο, όπως με πληροφόρούν οι ιστορικοί και οι εθολόγοι, από την προφητεία ενός μάγου, από τις ερμηνείες ενός Ημερολογίου και από τα σημάδια ενός άστρου.

Οι Αιγύπτιοι, εκτός των άλλων, με τα χειρουργήματα άπειρα φυλαχτά, για να ξεφύγουν από τα κακά γραφτά της Μοίρας. Στους αρχαίους τάφους, που ανακαλύπτονται σήμερα στην Αίγυπτο, οι αρχαιολόγοι βρίσκουν πλήθος δολοφόρων απ' αυτά. Τα φυλαχτά των Αιγυπτίων ήταν πολυποίκιλα. Θ' αναφέραμε μερικά:

Μία μορφή του θεού Βισνού και της θεάς Φουέριδος — γράφει ένας παλιός Αιγυπτιακός πάπυρος — όταν είνε σκαλισμένες στο κρεβάτι, απομακρύνουν και διώχνουν τα κακά πνεύματα. Ένα χέρι και ένας κροκόδειλος, ζωγραφισμένα σε μία πλάκα από σμάλτο, κρεμασμένη πάνω από την κούνια ενός μωρού, διώχνουν τα φειδία που πάνε να ευζήσουν το αίμα του. Αν έχετε το θεό Όρους ζωγραφισμένο δεξιά επάνω σε δύο κροκοδείλους, σάς προφυλάγει από το καθετί που θα δαγκώσει, που τσιμπήσει και που γρηθεί. Ένας σκαρδαβός από πέτρα εμψυχώνει το στρατιώτη που θα τον έχει επάνω του και τον προστατεύει από κάθε κακό...

Έτσι εξακολουθούν επ' άπειρον ή συμβουλές που δίνει ο παλιός Αιγυπτιακός πάπυρος. Όλα σχεδόν τα πράγματα χρησιμοποιούντο από τους Αιγυπτίους ως φυλαχτά. Μικροσκοπικές πράσινης μούμιες, μικρά μαϊμουδάκια γλυπτά, βραχιόλια και δαχτυλίδια με διάφορα αινιγματικά και αλλόκοτα σημεία, κεφάλια και πόδια βοδιών, φειδία ελόκληρα ή κούτσουρα, μάτια αλλόκοτα και μυστηριώδη, άνοιχτά ή κλειστά, ζώες, σάβες, βαλάνια μικρά σε σχήμα καρδιάς κλπ. κλπ. Όλα αυτά, από τα οποία είνε σήμερα γεμάτα τα Αιγυπτιακά μουσεία, χρησιμοποιούντο για να προστατεύουν από την κακή Μοίρα τους φοβερά δεισιδαίμονες Αιγυπτίους.

Κι' ο Φαραώ ο ίδιος, μολονόταν ήμπεθος, είχε κι' αυτός ά από φυλαχτά κι' από ποσόν από διάφορα περίεργα μαγικά.

Ξεφύγη από την κακή επίδραση των μαγισσών. Υπάρχει ένας παμπάλαιος μύθος, που λέγεται «Μυθός του Κουίν». Στον μύθον αυτό βλέπουμε με πόσο σθεναρό συμπεριφέρονταν ο Φαραώ στους μάγους των. Όταν ο μεγαλύτερος μάγος της παναρχίας εκείνης εποχής, ο Νεντί, έφτανε στο ανάκτορο του βασιλιά, ο Φαραώ φώναζε τους ανθρώπους του και τους πρόσταζε:

— Βάλτε το Νεντί να μείνει στο σπίτι του διαδόχου μου και δώστε του χίλια φωμαία, ένα βωδι και εκατό κομμυδία!

Μα υπάρχει και μία άλλη παράδοση των αρχαίων Αιγυπτίων. Σύμφωνα

γέρος έχει σελίδες γραμμένες με το ίδιο το χέρι του θεού. Αμα διαβάσης την πρώτη, θα μπορείς να γονεύσεις τον ουρανό, τη γη, τον κόσμο και τη νύχτα, το βουνό και το νερό. Και θα μπορείς να καταλαβαίνεις τι λένε όταν μιλούν μεταξύ τους τα πτηνά και τα έρπετα, όλα, όλα στον κόσμο. Και θα μπορείς ακόμα να βλέπεις τα ψάρια στο βάθος της άβυσσου, γιατί μία θεϊκή δύναμη θα περνά επάνω τους μέσα από τα νερά του ποταμού.

Τα μάτια του πρίγκιπα έλαμπαν, όσο έκουσε τα λόγια αυτά.

— Αν διαβάσης και τη δεύτερη σελίδα, επρόσθεσε ο μυστηριώδης γέ-

ρος άλλο από άσχημο, που κι' αυτό βρίσκεται μέσα σ' ένα δόχρυσο!

Ο πρίγκιπας Μερένεφ έλαμψε με προσοχή.

— Γύρω απ' αυτό το κιβώτιο, συνάχεια ο γέρος μάγος, υπάρχουν χίλια ρείδια και σκορπίοι και άλλα έρπετα και, ανάμεσα σ' όλα αυτά, υπάρχει ένα φειδί άνθρωπο!

Και, αφού τα έπε όλα αυτά, ο μάγος γάβηκε, αφήνοντας τον πρίγκιπα σε βαθειούς στοχασμούς.

Ο Μερένεφ έβλεπε, όμως είπαμε, ένας γενναίος πρίγκιπας. Γι' αυτό, χωρίς να φοβήθη καθόλου, σκεπάστηκε άμέσως δολοφόρος με φυλαχτά, ώπλιστηκε με χίλια δυο μαγικά και ξεκίνησε. Όταν έφτασε στη θάλασσα της Κοπτού και είδε τα πελώρια κιβώτια της, που ήταν κατάνυκτα, δεν τρέμαζε. Απεναντίας, κατέβηκε άμέσως στον βυθό της και εκεί άρχισε να προμερμή μάχη με τα έρπετα που φύλαγαν το βιβλίο του θεού Θώτ.

Ο γενναίος πρίγκιπας νίκησε στο τέλος, κατέβηκε τα έρπετα και πίνοντας με το ένα Ηράκλειο χέρι του το πολύτιμο κιβώτιο και κολυμπώντας με το άλλο, κατόρθωσε να το βγάλει στην όχθη.

Από τη στιγμή που ο πρίγκιπας άπλωσε το θεϊκό βιβλίο του Θώτ, κατόρθωσε και σάγγησε, όπως του είχε πη ο γέρος μάγος και τον ουρανό και τη γη και τα νερά και τα πτηνά και όλα η θεϊκή σοφία μπήκε μέσα στο μυαλό του.

Το μόνο που δεν κατόρθωσε ο γενναίος πρίγκιπας ήταν να μείνει άθάνατος, γιατί άνθρωποι είνε μονάχα οι θεοί. Έτσι, κάποια μέρα ο Μερένεφ πέθανε, μα πήρε μαζί στον τάφο του και το θεϊκό βιβλίο.

Απ' εκεί και πέρα το παραμύθι των Αιγυπτίων διηγείται πράγματα που συνέβησαν εκεί που πάνε η ψυχές των πεθαμένων ανθρώπων. Ένας άλλος πάλι πρίγκιπας, ο περίφημος Σέντι, για τον οποίο υπάρχουν άπειροι Αιγυπτιακοί θρύλοι, είχε πεθάνει κι' αυτός και η ψυχή του συναντήθηκε μία μέρα μαζί με την ψυχή του Μερένεφ. Ο Σέντι ήξερε το θεϊκό βιβλίο που είχε μαζί του ο Μερένεφ. Και προτού το χρησιμοποιήσει εκείνος, ο Σέντι κατόρθωσε και το τύλιψε.

Μακριά από τις άλλες ψυχές τότε ο Σέντι άνοιξε κι' άρχισε να διαβάει το θεϊκό βιβλίο του Θώτ. Ο γέρος μάγος είχε πη, όπως αναφέραμε στο Μερένεφ:

— Αμα διαβάσης και τη δεύτερη σελίδα, τότε και στον τάφο άκούμα να

ΜΕΝΙΕΣ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

— Η εφεύρεσις της κατασκευής μετάξης από τους μεταξοσκώληκες έφαιλεται στην αυτοκράτειρα της Κίνας Σιλίνα Τσι και χρονολογείται από της δευτέρας π. Χ. χιλιετηρίδας.

Τα πυροτεχνήματα ανακαλύφθηκαν στη Γαλλία και εφευρέστηκαν για πρώτη φορά στα 1662, κατά διαταγήν του Μαζαρινού.

Ο πρώτος μικάδος (αυτοκράτωρ) της Ιαπωνίας πιστεύεται ότι κατέβηκε από τον ουρανό με βάρκα και ότι εδασίλευσε συνεχώς επί 600 χρόνια.

Η Πρωτοχρονιά στους Έθραίους δεν είνε ημέρα εορτής και χαράς, αλλά μετανοίας και προσευχής για τις αμαρτίες του λήσαντος έτους.

Στα παράλια της Ιαπωνίας υπάρχει ένα φάρι, ονομαζόμενο έπιστομολογικός Κατόδων, το οποίο μπορεί να πηδήξει έξω απ' τη θάλασσα με ταχύτητα βέλους.

Η εφεύρεσις των τόνων της μουσικής κλημάσκει οφείλεται στον εκ Τσούανης Βενεδεκτίνο Γουόδα, ο οποίος τους έδωσε την ονομασία από τις αρχαίες συλλάβες κάποιες λατινικές λέξεις.

Οι Κινέζοι δεν έμβολιάζουν στο χέρι ή στο πόδι αλλά στο άνω μέρος της μύτης. Στην αρχή μάλιστα πληρώνονταν για να έμβολιασθούν, αλλά κατόπιν ο έμβολιασμός έγινε υποχρεωτικός εξ αιτίας των πλουσίων, οι οποίοι δεν έδελεάζοντο από την άμοιβή.

ΟΝΕΙΡΟ

Όνειρο. Κι' έβλεπα από μία κορφή, (κι' η χώρα ξένη) κ' όλόφωτα όλα, όρizontες, θάλασσα, (γι' άκρογιάλι.

Πατρίδα μου, φτωχή σου ελλά, στη (γι' σου οϊζωμένη,

τά ξένα τα όνειρεύομαι με τα δικά σου κάλλη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

βρεθή, θα μπορείς να ξαναγυρίεις στη ζωή!

Ο Σέντι διάβασε και τη δεύτερη σελίδα. Και τότε έγινε ότι είχε προφητέψει ο γέρος: Ο Σέντι ξαναγύρισε στη γη με το βιβλίο του θεού Θώτ!

Η παλιά Αιγυπτιακή παράδοση διηγείται ότι η σοφία του Σέντι ήταν άπειρα, όταν ήταν ακόμα δακρυχόλι να μη χαλάσει το χατήρι των γονέων της. Βέβαια ήταν πλούσιος και καλός με το παραπάνω, αυτό όμως αγαπούσε τον άλλον, τον Ίακωβο. Ο Ίακωβος Κορντιό ανταποκρινόταν κι' αυτός στον ξρωτά της κι' είχε μεγάλες φιλίες με τον άντρα της. Την παραμονή του γάμου της άμως έφυγε για την Αμερική, χωρίς να εϊπή σε κανέναν τίποτε, σφίγγοντας μόνο την καρδιά του για να μην περδοθή...

Αυτό όμως αποτελεί μία ανεξάρτητη ιστορία, την οποία θα διηγηθούμε σε άλλο μας φύλλο.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ...

Η κυρία Λουίζα Λαμέτ καθόταν μόνη στη σάλα του σπιτιού της και συλλογιζόταν τα χρόνια της που διαδύχαν.

Έγχε γεννηθή στη Χάρδη, όπου πέρασε τόσο ευχάριστα την παιδική της ηλικία. Θυμόταν πως ήταν μία ξενομάλλη κι' αμέριμνη παιδούλα, πως εμεγάλωσε σιγά-σιγά και πως στο τέλος έγινε μεγάλη κοπέλλα και σοβαρεύτηκε. Τώρα ήταν σαράντα χρονών, ναι, σαράντα κι' ίσως και κάτι παραπάνω...

Έκείνη τη στιγμή άνοιξε ξαφνικά η πόρτα και μπήκε όρμητικά η κόρη της ή Ερριέττα φωνάζοντας εθνομα: — Μαμά, τα δουμάτια είνε και τα δυό έτοιμα. Το καράδι όπου νάνα: να φτάσει...

Σε λίγο μπήκε μέσα κι' ο σύζυγός της, ο κ. Λαμέτ, ένας καλοκάγαθος και παρυσάρκος άνθρωπος.

— Νά τοι! Νά τοι! φώναζε με συγκίνηση άνοίγοντας το παράθυρο και κοιτάζοντας με τα κιάλια. Έρχονται!...

Και, πραγματικά, ένα μεγάλο υπερωκεάνειο είχε φανή στο βάθος της θάλασσας, που προχώρουσε προς το λιμάνι της Χάρδης, αφήνοντας πίσω του ατέλειωτο καπνό.

Όταν ο κ. Λαμέτ έγυρισε να κοιτάξει τη γυναίκα του, είδε πως ήταν γλωμή και σοβαρή. Έξακολουθούσε όμως να χαμογελά ελαφρά με τα μάτια της καρφωμένα στο πλοίο που πλησίαζε.

Η κόρη τους ή Ερριέττα χτυπούσε τα χέρια της από χαρά κι' αισθανόταν απεριγράπτη χαρά που θάβλεπε τους άγνωστους οικογενειακούς φίλους.

— Εγώ σάς άφίνω, είπε σε λίγο ο κ. Λαμέτ. Θέλω να τους άγκαλιάσω μόλις πατήσουν τη στερνή...

Και, φρονώντας το καπέλλο του, βγήκε γρήγορα τρεχάτος.

Η μητέρα κι' η κόρη έμειναν τώρα μοναχές. Η Ερριέττα, άκουμπισμένη στο παράθυρο, παρακολουθούσε προσεχτικά με το βλέμμα της το δρόμο που υπερωκεάνειο μέρ από τα ήσυχα νερά, ενώ η Λουίζα που στεκόταν πίσω της παρατηρούσε την κόρη της σε κάθε λεπτομέρεια του σώματός της, βυθισμένη στην όνειροπληρη.

Έβλεπε σ' αυτή την ίδια την εικόνα της, όταν ήταν ακόμα δακρυχόλι χρονών. Είχε κι' αυτή το ίδιο πρόσωπο, το ίδιο βλέμμα, το ίδιο κορμί, την ίδια αίσιοδοξία.

Τέτοια ήταν κι' αυτή άλλοτε, πριν παντρευτή τον Ιωάννη Λαμέτ. Τον άντρα της τον είχε πάρει κυρίως για να μη χαλάσει το χατήρι των γονέων της. Βέβαια ήταν πλούσιος και καλός με το παραπάνω, αυτό όμως αγαπούσε τον άλλον, τον Ίακωβο. Ο Ίακωβος Κορντιό ανταποκρινόταν κι' αυτός στον ξρωτά της κι' είχε μεγάλες φιλίες με τον άντρα της. Την παραμονή του γάμου της άμως έφυγε για την Αμερική, χωρίς να εϊπή σε κανέναν τίποτε, σφίγγοντας μόνο την καρδιά του για να μην περδοθή...

Αυτό όμως αποτελεί μία ανεξάρτητη ιστορία, την οποία θα διηγηθούμε σε άλλο μας φύλλο.

Η κόρη της, τον έκλαψε πικρά και την ημέρα του γάμου της και την επόμενη, χωρίς άνοιχτεί να αντίληψη κανέναν την ατρία της λύπης της. Αργότερα, ύστερα από δέκα ελόκληρα χρόνια, σε μία στιγμή τα φανέρωσε όλα στο σύζυγό της, επειδή δεν την εμπόδιζε πια τίποτε να το τα κρούση...

— Α, ναι, είπε ο κ. Λαμέτ άκούγοντας την εξομολόγησι της γυναίκας του. Ο Ίακωβος ήταν όρμητικός νέος κι' είχε και χρυσή καρδιά. Α! Σπάνιο παιδί, με την αλήθεια, αξιογάπητος άνθρωπος... Να σου πω την αλήθεια, κι' εγώ τον αγαπούσα πολύ. Ε, πάνε πια, πέρασαν αυτά, Λουίζα. Άς τα ξεχάσουμε τώρα...

Χρυσή μου γυναικούλα, έλα να σε φιλήσω...

Υστερα λοιπόν από είκοσι χρόνια

Σε λίγο μπήκε μέσα ο Λαμέτ

Ο Ίακωβος ξαναγύρισε πλούσιος πια, αφού είχε περιπλανηθή αρκετά σε μακρινούς άγνωστους τόπους...

Έφανε μαζί του κι' ένα γιοιό, το Ροβέρτο, που η μητέρα του είχε πεθάνει εκεί πέρα πριν από λίγον καιρό. Ο γιός του ήταν ίσος με την Ερριέττα στην ηλικία.

Τώρα περίμεναν τους ξένους και γι' αυτό είχαν σιγουρεί τα δυό δουμάτια, και τα είχαν στολίσει με λουλούδια. Ο κ. Λαμέτ αισθανόταν χαρά για το γυρισμό των δυό φίλων του, απ' τους οποίους ο μεγαλύτερος ήταν άκίνδυνος πια για τη σύγκληση του γαλήνη κι' ο μικρότερος μπορούσε άξιοιόνα να αποτελέσει μέλος της οικογενείας του.

Η Λουίζα όμως ήταν σκυθρωπή κι' άνοιχθε κατά την ημέρα στο λαμό...

Τα παιδιά έρχον κι' αυτά τις άγάπες και τα μισή των, τις προστηθείς των και τις ανεπιθύμιες των. Στον τοίχο της αίθουσας του σπιτιού του τοίχο της αίθουσας του σπιτιού του

Με τις χαρές σας, παιδιά μου! Έσείς δεν έστεν άποκατα άκούμα!

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς 3 δραχ. έκαστον.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ARMAND CHARPENTIER

ΟΝΕΙΡΑ...

Ένώ το τούρκικο σιγαρέτο, που κάπνιζε, έδινε στα χείλη του, ο νεαρός ποιητής Παύλος Μαλιτιέ είχε παραδοθεί σε όνειροπολήσεις.

Η όνειροπολήσεις του, που στην αρχή ήταν άοριστες, έπαιρναν σιγά-σιγά μια ώριμη μορφή και τον έκαναν να ξαναγυρίσει στο παρελθόν. Είχε ξαναγυρίσει έτσι στην εποχή που, μόλις δεκαπέντε χρονών, έσπούδαζε στο Λύκειο του Μάν. Θυμόταν πώς, ένα καλοκαίρι βράδυ, κατά τις διακοπές, ξαναγύριζε από ένα μεγάλο περίπτερο στους κάμπους, μαζί μ' ένα κορίτσι, λίγο μεγαλύτερο απ' αυτόν, συμπαθήτρια και φίλη της αδελφής του, ενώ η οικογένειάς τους ακολουθούσαν από πίσω. Η 'Ιωάννα — έτσι την έλεγαν — του είχε πιάσει σιγά-σιγά το χέρι και ο Παύλος Μαλιτιέ έννοιωσε για πρώτη φορά στη ζωή του τη γλυκιά ανατριχίλα που φέρνει η επαφή του χεριού μιας γυναίκας.

Είχαν σκύψει μ' έμπιστοσύνη ο ένας προς τον άλλον και τα σγουρά και χρυσά μαλλιά της κόρης άγγιζαν σχεδόν στο μέτωπό του. 'Εκείνη τη στιγμή, ο Παύλος, για πρώτη φορά παρατήρησε ότι τα μάτια της 'Ιωάννας ήταν γαλάζια και μεγάλα κι έννοιωσε ένα ανεξήγητο, μ' αστεντικό, αίσθημα να τον κατακλύζει ολόκληρο.

Αυτό που έννοιωσε, ήταν η πρώτη αγάπη, η μόνη αγάπη που είχε ελπιώσει και βαθεία και η οποία εκείνη τη στιγμή άνηθε στην ψυχή του. Γιατί τι μιλούσαν;... Για όλα και για τίποτα, για πράγματα αόριστα, πού, ωστόσο, τους ένοησαν... Της διηγόταν την ερωτική ιστορία του «Γιοστάου» και η φωνή του, η πολύ γλυκιά και γοητευτική — η φωνή αυτή που θα του χρησίμευε μια μέρα για να σαγηνεύει τις γυναίκες — διπλασίαζε την ταραχή που έννοιωσε στην καρδιά της η 'Ιωάννα. Γιατί και στη δική της καρδιά άνηθε την ώρα εκείνη το λουλούδι της αγάπης, που το μεθυστικό του άρωμα την εξάλειβε, χωρίς να το καταλαβαίνει. Μία ταραχή αλλόκοτη, άγνωστη ως τότε, την πλημμυρίζει σιγά-σιγά και την έκανε να εγκαταλείπει δλοένα και πιο πολύ στην αγκαλιά του νεαρού της φίλου.

Μετά τον «Γιοστάου», ο Παύλος της διηγήθηκε το θλιβερό και σκληρό ειδύλλιο του Παύλου και της Βιογίνιας, και, κάθε φορά που μια νέα δυστυχία χτυπούσε τον ένα από τους δυο ρομαντικούς αυτούς εραστές, έβλαυναν μαζί, σαν να χτυπούσε η δυστυχία αυτούς τους ίδιους, και η 'Ιωάννα, κατασπινιμένη, στοιμογνόταν κοντά του.

Όταν έφτασαν στην πόλη, χωρίστηκαν. Μά, αντί να σφίξουν τα χείλη τους, όπως έκαναν πάντα, η 'Ιωάννα έβλεπε τον Παύλο μέσα στην αγκαλιά της και του έδωσε ένα ζωηρό φιλή στα μάγουλα, κοντά στα χείλη. Με το πρώτο εκείνο φίλημα κατάλαβαν πως άγαπώνταν φλογερά, παρά

τη μικρή ηλικία τους, μά, ωστόσο, δεν τολμούσαν να το δηλολογήσουν ο ένας στον άλλο. Σε κάθε λεπτό της ημέρας ο Παύλος σκεφτόταν την 'Ιωάννα, και, σε όλα τα όνειρά του, τη νύχτα, έβλεπε εκείνη με τα μακρυνά μαλλιά της, που της έπεφταν στους ώμους, και με τα γαλάζια μάτια της, τα οποία τόσες φορές είχε ποθήσει να τα κλείσει μ' ένα φίλημα του. Κάποτε, στο όνειρό του πάντα, έβλεπε πως έδιδαν μαζί, πιασμένοι από το χέρι, και πως έτσι θα περνούσαν όλη τους τη ζωή μαζί.

Δεν ήταν εύτυχεις, παρά μόνον όταν βλεπόντουσαν. Γι' αυτό εύρισκαν χίλιες δυο προφάσεις για να συναντώνται τακτικότερα. Κάθε Κυριακή, πήγαιναν περίπατο κάτω από τη δειντροστοιχία των φυλλωνών κι εκεί όνειροπολούσαν μαζί. 'Επειδή άγνωστους τις φλογερές ήδονες του έρωτος, ένα σφίξιμο του χεριού, μια άπλη ματιά, γλυκιά και παρατεταμένη, έφτανε για να τους κάνει εύτυχιμένους μια ολόκληρη μέρα.

Ένα βράδυ — είχαν τότε ένα χρόνο που αγαπιόντουσαν — ο Παύλος, που θλιβερός και πιο όνειροπόλος από άλλοτε, είπε στην 'Ιωάννα, η οποία στήριζόταν στο μπράτσο του :

— 'Χωρέω... Και ξέρεις γιατί ;
— 'Όχι... Τι έχεις, Παύλο ;
— Συλλογίζομαι, αγαπημένη μου, ότι θάρρη μια μέρα — δεν ξέρω ποτέ, μέσα σε δέκα χρόνια ίσως — που θα ξαναπαρνώ από την ίδια αυτή δεινρο-

στοιχία, δίνοντας το μπράτσο σου σ' έναν άντρα, ο οποίος όμως δεν θα είμαι εγώ...
— Γιατί ;
— Ποιος ξέρει. Αυτή η ιδέα μου είνε τρολλή βέβαια. 'Ωστόσο μου τρεπάει το μυαλό και με βασανίζει.
— Μά ποιος θα είναι αυτός ο άντρας ;
— 'Ο σύζυγός σου...
— Μά εσύ θα είσαι ο σύζυγός μου, Παύλο... Δεν θα πάω ποτέ άλλον άντρα εκτός από σένα...
Θά περμιμένω να μεγαλώσω...

— 'Αλλοίμονο!... είπε ο Παύλος. Θλιβερά. Μιλ'ές χωρίς να σκέπτεσαι τη λέξη, η οποία σιγά-σιγά μ'ε σκεπάζει την καρδιά και μ'ε κάνει να ξεχνάμε εκείνους που αγαπάμε...

— 'Ακούγοντας αυτά τα λόγια η 'Ιωάννα άρχισε να κλαίει. Τότε ο Παύλος της σκούπισε τα δάκρυα μ' ένα φίλημα, εύτυχιμένους που έβλεπε ότι η 'Ιωάννα τον αγαπούσε...
— 'Αυτό το σημείο η όνειροπολήσεις του ποιητού σταματούσε για να ητθή-ξη ένα χρονικό διάστημα πέντε δλοκλήρων ετών.
Στο τέλος των πέντε αυτών χρόνων, ο πατέρας του Παύλου, που ήταν δικαστής, είχε μετατεθεί στο Παρίσι.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.
— 'Επειτα, αν και ήταν ακόμη πολύ νέος, άρχισε να γνωρίζει αλλεπαλλήλως φιλολογικούς θριάμβους... Τό κο-νόν, γοητευμένο από τη λεπτή του πόρ-α, από κάθε γραμμή της οποίας απέ-αννε ο έρωας, άγρόδαζε τα βιβλία του κι έκανε το δνομά του ένδοξο.

Στο σημείο αυτό της όνειροπολήσεώς του, ο Παύλος άναψε ένα δεύτερο τσι-γάρο και άρχισε να μονολογεί :

— Ναι, πρέπει να είμαι εύτυχιμέ-νος, γιατί όλα μου χαμογελούν. Δεν είμαι ακόμα τριάντα χρονών και είμαι ήδη ένδοξος. Τα βιβλία μου πουλιού-νται και τα έργα μου παίζονται. Μπορώ να διαλέξω για φίλη μου όποια γυναί-κα θέλω, και όμως... δεν είμαι εύτυ-χιμένος. Γιατί ; Γιατί συλλογίζομαι πάντοτε εσένα, 'Ιωάννα, εσένα που σ' αγαπάω τόσο και που ξής εκεί κάτω, τόσο μακριά μου ;... Ποιος ξέρει ;
— 'Ισως — 'Ω! αυτή η σκέψη με βασανί-ζει — αγαπας το σύζυγό σου πολύ περισσότερο απ' ότι αγαπας εμένα... Για να σε ξαναβω, έστω και για μια στιγμή, και ν' αποθέσω στα χείλη σου ένα τελευταίο φίλημα, δεν θα έδιστα-ξα να θυσιάσω τ' όνομά μου, τη δόξα μου και όλες τις άλλες γυναίκες του κόσμου... Του κόσμου προσπαθώ να σε λημονήσω. Πάντοτε βολακίζω μέσα στη μνήμη μου... Νostalγώ την α-μορφιά σου!... 'Ω!... η άλλες φί-λες μου, όταν τις σφίγγω δίωσα στην αγκαλιά μου, φαντάζονται ότι τα έρω-τικά λόγια που τους λέω, τα λέω γι' αυτές... Τι άφελος που είμαι... 'Όχι, δεν αγαπώ αυτές και, όταν τις σφί-γγω μέσα στην αγκαλιά μου, κλείνω τα μάτια μου, για να νομίζω πως έχω κοντά μου εκείνη...

Και ο Πέτρος Μαλιτιέ κάθισε μπρο-στά στο γραφείο του κι άρχισε να γράφει για να ξεχάσει...
— 'Ισως την ίδια ώρα, η 'Ιωάννα, για να νικήσει τη θανάσιμη πλήξη της ε-παρχίας όπου ζει, να διαβάξει ένα μυ-θιστόρημα του νέου ποιητού, και, γοη-τευμένη από το ερωτικό πάθος που αναδίδουν η σελίδες του, χωρίς να υπο-φύαζεται καν ότι έχουν γραφεί γι' αυ-τήν, να λέει, ύψόνοντας τα γαλάζια της μάτια προς τον ουρανό :

— Παύλος Μαλιτιέ ;... Μά μου φαί-νεται πως γνώνω, στη νεότητά μου, κάποιον που λεγόταν έτσι...
— 'Ακούγοντας αυτά τα λόγια η 'Ιω-άννα άρχισε να κλαίει. Τότε ο Παύ-λος της σκούπισε τα δάκρυα μ' ένα φίλημα, εύτυχιμένους που έβλεπε ότι η 'Ιωάννα τον αγαπούσε...
— 'Αυτό το σημείο η όνειροπολήσεις του ποιητού σταματούσε για να ητθή-ξη ένα χρονικό διάστημα πέντε δλοκλήρων ετών.
Στο τέλος των πέντε αυτών χρό-νων, ο πατέρας του Παύλου, που ήταν δικαστής, είχε μετατεθεί στο Παρίσι.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

— 'Επειτα, αν και ήταν ακόμη πολύ νέος, άρχισε να γνωρίζει αλλεπαλλήλως φιλολογικούς θριάμβους... Τό κο-νόν, γοητευμένο από τη λεπτή του πόρ-α, από κάθε γραμμή της οποίας απέ-αννε ο έρωας, άγρόδαζε τα βιβλία του κι έκανε το δνομά του ένδοξο.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

— 'Επειτα, αν και ήταν ακόμη πολύ νέος, άρχισε να γνωρίζει αλλεπαλλήλως φιλολογικούς θριάμβους... Τό κο-νόν, γοητευμένο από τη λεπτή του πόρ-α, από κάθε γραμμή της οποίας απέ-αννε ο έρωας, άγρόδαζε τα βιβλία του κι έκανε το δνομά του ένδοξο.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

Και ξέφανα, μια μέρα, χωρίς να το περιμένη καθόλου, έλαβε από τους δι-κούς του μια επιστολή που του άγγιγγε-λε ότι η 'Ιωάννα είχε παντρευτεί...
— 'Ω! τι μικρά δάκρυα που έχυσες τότε, τι άπογοητεύσεις που έννοιωσε, τι βλαστήμιες που έξεστόμωσε... Για μια στιγμή σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει... Και όμως δεν επέθανε... Μονάχα απ' αυτή την ημέρα δεν έπιστρεψε πια ούτε στη γυναίκα, ούτε στην αγάπη.

ARMAND CHARPENTIER

Συνέχεια εκ του προηγούμενου.

Η 'Ελένη άρχιλιζε με λαχράρα τον αγαπημένο της και του είπε :
— 'Ω, φύγε Γάστω, φύγε όσο μπορείς γρηγορότερα από δω. 'Όσο μένεις σ' αυτή τη φυλακή, δεν ξέρεις πόσο φοβάμαι για σένα. Φύγε και σε μια εβδομάδα θ' ανταμωθώμε χωρίς άλλο, ελεύθεροι πια κι εύτυχιμένοι.
'Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα.

— Θεέ μου ! Τόσο γρήγορα κιό-λας ! ανεξήγησε η 'Ελένη.
— Δεσποινίς, είπε ο αξιωματικός της υπηρεσίας μπαινόντας, η Άρα της συνεντεύξεως έχει περάσει πια. Συ-νεπώς...
— 'Ελένη... της έψιθύρισε ο Γά-στω πιάνοντάς τα χέρια της.
— Τι είναι, φίλε μου ; τον έρωτήσε εκείνη με φόβο. Τι έπαλεις ; Γιατί χλωμάσες έτσι ;
— 'Ω, τίποτα, τίποτα, δεν έχω τί-ποτε, απάντησε ο νέος υπερβυμένος.

Δεν είχε τίποτα...
Και άμειωσε φίλησε τα χέρια της χαμογελώντας.
— Λοιπόν κύριο, του είπε η 'Ε-λένη.

— Ναι, κύριο...
Αυτή τη στιγμή παρουσιάστηκε στην πόρτα ο δούξ.

— 'Εξοχώτατε, του είπε ο Γάστω τρέχοντας προς το μέρος του και πιά-νοντάς τον απ' τα χέρια, έπιθυμώ να παντρευτώ την 'Ελένη ! Σας παρα-καλώ να μ'ε βοηθήσετε όπως μπορεί-τε. 'Αν όμως δεν κατορθώσετε να μ'ε φανήτε χρήσιμος σ' αυτήν την περι-στασι, όρκισθήτε μου τουλάχιστον ότι η 'Ελένη θα μείνει κόρη σας...
Τα τελευταία του λόγια τα είπε σι-γά-σιγά να μην τον άκούσει η λατρε-υή του.

Ο δούξ έσφιξε δυνατά το χέρι του Γάστω. 'Απ' την πολλή συγκίνησή του δεν μπορούσε να του μιλήσει.

Η 'Ελένη πλησίασε τότε τον Γά-στω και ρίχτηκε στην αγκαλιά του. Τη μάγουλά της έσαν μουσκαμένα από τα δάκρυα. 'Ο Γάστω έκλεισε τα μάτια του για να μη λιποψυχήσει την τελευταία στιγμή, μπρος στην ά-γαστημένη του.

Κι' επειδή δεν ήταν δυνατόν να πα-ραταθεί περισσότερο η στιγμή του α-ποχωρισμού, οι δυο νέοι άντ'ήλλα-ξαν ένα βαθύ έκφραστικό βλεμμα-τί και χωρίστηκαν. 'Ο δούξ έδωσε το χέρι του στο Γάστω και τον χει-ρότεσε με μια περιεργή και ανεξή-γητη συμπάθεια. 'Ώστερη η πόρτα κλείστηκε κι' ο ίππότης άκούμπησε σ' ένα τραπέζι βουβός, λυπημένος, μ'α πάντα υπερήφανος κι' άπαράχος. 'Ο δούξ, που άκούμπησε με την άκρίβεια ο αντίβασίλης, φεύγοντας από τη Βα-σιλική ωδήγησε την 'Ελένη στο σπι-τι του και της υποσχέθηκε ότι θα την περιποιεί.

Μετά δέκα λεπτά μπήκε ο δικαιο-τής των φυλακών, ο οποίος έρχόταν να τον παραλάβει και να τον μετα-φέρει στο δικαστήριο του.

Ο Γάστω τον άκολουθούσε με χατεδαμένο κεφάλι, σκυθρωπός κι' άμυλητος. Κι' όταν ο δικαστής τον άπάντησε, ο νέος ά-ρώτησε αν θέλει τίποτα, ο νέος ά-πάντησε μόνο με μια άρνητική κίνη-ση της κεφαλής του.

Κατά το βράδυ η δεσποινίς ντε Λώνέϊ είδοποίησε τον γείτονά της με το γνωστό μέσον ότι είχε κάτι να

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

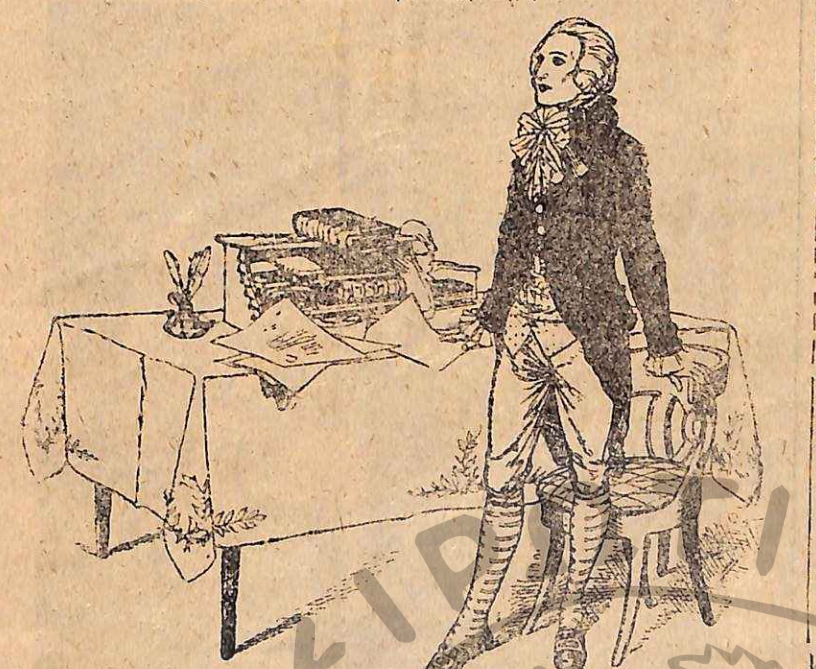
του διαβόλου. 'Ο Γάστω άνοιξε το παράθυρό του και έβλεπε από την ά-κρη του σκουφιού που τούρπιζε μια επιστολή μ' ένα σφραγισμάκι. Τό σφ-ραγισμάκι άπευθυνόταν προς αυτόν και του έγραφε τα εξής :

«Αγαπητέ γείτονα,
Πρό δλίγου έλαβα από μια καλή μου φίλη, τη δεσποινίδα ντε Σαρο-λαί, ως δώρο, ένα σκέπασμα. 'Αλλά μέσα σ' αυτό βρήκα ένα χαρτί, άπά-νω στο όποιο ήταν γραμμένη η λέ-ξις «Ελπίζετε», καθώς κι' ένα γραμμά για το Ρισελιέ. Σας το στέλ-νω λοιπόν για να το δώσετε στο Δουμηνίλ, κι' αυτός θα το μεταβιβά-

ειρήνικα απτόν προς τα βασιλι-κά ανάκτορα και ζήτησε το Ντυμπού. Τού άπάντησαν ότι εργαζόταν μό-νος του και τράβηξε άμέσως για το ιδιαίτερο γραφείο του.

Ο Ντυμπού ήταν σκυμμένος πραγματικά με τόση άρσώσις άπάνω στο τραπέζι του, ώστε δεν άντελήφθη τον αντίβασίλη που μπήκε. 'Εκεί-νος, άρου ξανάκλεισε άθόρωβα την πόρτα, πατώντας στη μύτη των πο-διών του, πλησίασε τον Ντυμπού και στάθηκε άπάνω απ' το κεφάλι του για να ιδή σε τι έγχελετο με τόσο ζήλο ο πρωθυπουργός του.

Παρετήρησε λοιπόν ότι σημείωνε

Ο ίππότης άκούμπησε σ' ένα τραπέζι λυπημένος, μ'α πάντα περη-φανός κι' άπαράχος

ση στο δώμα.
— 'Αλλοίμονο !... είπε ο Γάστω μ' ένα θλιβερό χαμόγελο, ύστερ από την άνάγνωσι. 'Όταν δεν θα υπάρχω πια, πως θα συνεννοούνται μεταξύ τους οι καλοί μου φίλοι ;
Και δίχως να χάση καιρό, έκάλ-εσε το Δουμηνίλ και του διεβίβασε την επιστολή.

Ο δούξ, η για την άκρίβεια ο αντίβασίλης, φεύγοντας από τη Βα-σιλική ωδήγησε την 'Ελένη στο σπι-τι του και της υποσχέθηκε ότι θα την περιποιεί.

Με συγχωρείτε... Δεν σας αντίλη-φθηκα...
— Σε ρωτώ να μου πής τι γρά-φεις αχού ; επανέλαβε μ' έπιμονή ο Ντυμπού.

— 'Υπογράφω τις ληξιαρχικές πράξεις του εν-ταφισμού των φίλων μας στη Βρετάνη... εί-πε ξηρά και παγε-ρά ο Ντυμπού. Μά ακόμα δεν έβγήκε η α-

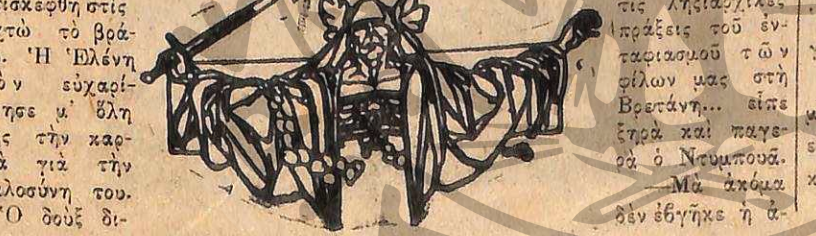
πόφασις του δικαστηρίου γι' αυτούς, παρετήρησε ο αντίβασίλης με κά-ποια άναρχήλα.
— 'Εγώ όμως τη γνωρίζω από τώρα...
— Πώς γίνεται αυτό ;
— Μά εγώ την υπαγόρευσα στο δικαστήριο που σηματοποίησε...
— 'Εξείεις, άββα, ότι η διαγωγή σου είναι άποστοπαία ;
— Βλέπω ότι μου γίνεται άνοπόφο-ρος, 'Υψηλότητε ! 'Όσις να φρον-τίσετε μονάχα για τις οικογενειακές σας υποθέσεις κι' έμένα να μ' άφινε-τε ήσυχο στα ζητήματα του κράτους.
— Στις οικογενειακές μου υποθέ-σεις ! έκαμε κάπως ταραχμένος ο αντίβασίλης.

— Μάλιστα, μήπως δεν σας άρέσει η έκφρασις ; Μου συνιστάτε τον ίπ-πότη Γάστω να ντε Σανλεύ και μετέ-βαλλα προς χάριν του τη Βαστίλλη σ' επίγειο παράδεισο. Παρακαλάται ο έπίγειος παράδεισος, άκούει ελεύθερα τη θεία λειτουργία, δέχεται κάθε εί-δους περιποίηση από το διοικητή των φυλακών και επί πλέον τρυπάει τα πατώματα και καταστρέφει τους τοί-χους, για να πληρώσουμε έμεις αύ-ριο τα σπασιμένα ! 'Από την ημέρα που μπήκε στη φυλακή, ολόκληρη η Βαστίλλη πανηγυρίζει. 'Ο Δουμηνίλ κουδεντιάζει όλες τις ώρες μέσ' από το σωλήνα του τζακιού, η δεσποινίς ντε Λώνέϊ κατασκοπεύει από το πα-ράθυρό της, ο Πορμπάουρ πίνει συμ-πάνια, ο Λαβάλ κάνει τρία μπάνια την ημέρα... 'Εγώ δεν άνακατένο-μαι σε τίποτα από αυτά, επειδή ά-νάγονται στις οικογενειακές σας υπο-θέσεις... 'Εχω όμως την αίσθησις να μην άναμυγνέσθε ούτε σεις στο ζήτημα της Βρετάνης και να μου δώσετε πλήρη εξουσιοδότηση σχετι-κώς. 'Εκτός αν έχετε άφήσει κι' έ-κεί... μερικές κοπέλλες, πράγμα κα-θόλου άπίθανο...

— Ντυμπού, είσαι ένας άθλιος !
— Καλά, άφού το θέλετε, είμαι άθλιος. 'Αλλά χωρίς αυτόν τον άθλιο, εσείς δεν θα βρισκόσαστε τώρα στη ζωή...
— Και τί σ' αυτό ;
— 'Ωραία έρώτησις ! Μά αυτό θα είχε και συνέπειες. Άμέσως μετά την εκθρόνισή σας, θα με κρεμούσαν πρώτον έμένα και έπειτα θα άνακή-ρυσσαν αντίβασίλησά της Γαλλίας την κυρία ντε Μαιντενόν...

Κι' ο Ντυμπού, ενώ έλεγε τα λόγια αυτά, ξανάκλεισε να γράφει.
— Ντυμπού, του είπε άξαφνα ο αντίβασίλης, τον ξέρεις καλά αυτόν το νέο ;
— Ποιον νέο ;
— Τον ίππότη, καίμένε ! Τον Γά-στω Σανλεύ !
— 'Α ! 'Α ! Κατάλαβα. Μά θα μου τον συστήσετε μόνος σας όταν γί-νη γαμπρός σας... είπε στεφονικά ο Ντυμπού.

— 'Ετοιμάσου λοιπόν γι' αύριο...
— Μήπως έχασατε τα μυαλά σας, 'Υψηλότητε ; ρώτησε ο Ντυμπού γυρνώντας πίσω καταπληκτος.
— 'Όχι, αλλά ό νέος αυτός είναι τι-μιος άνθρωπος και οι τίμιος σήμερα είναι σπάνιοι. Αυτό άλλωστε το ξέρεις καλύτερα από κάθε άλλον, άββα...
(Ακολουθεί).

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ένας ζωγράφος που σπουδάζει χρόνια στην Παλαιστίνη για να ζωγραφίσει τη Γέννηση. Όπου ο Ιωσήφ γίνεται... ιππότης! Ένας ζωγράφος που τρελλάθηκε μόλις είδε το έργο του τελειωμένο. Όπου ο Χριστός γεννιέται στην... Ελλάδα! Παγώνια και φτερά άγγέλων. Ποιμένες... με τρουμπέτες. Μία Γέννηση στη... Νερβήγια. Όπου δεν υπάρχει φωτιστέφανος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και σήμερα ακόμα, αν και πέρασαν 1929 χρόνια από τότε που γεννήθηκε ο Χριστός, δεν είναι δύσκολο να αναπαραστήσει το περιβάλλον της Γέννησής του. Γιατί, όχι μόνον οι τόποι δεν άλλαξαν στην Ανατολή, αλλά και η ένδυμασής και τα ήθη των κατοίκων διατηρούνται ακόμα τα ίδια και αμετάβλητα.

Αγρουλιόντες ποιμένες υπάρχουν ακόμα στη Γαλιλαία, κοπάδια βόσκουν το χειμώνα, όπως και κατά την εποχή του Χριστού, κάτω από τις ελπίδες των κάμπων της και η ίδια χλόη και η ίδια ανεμώνες ανθίζουν εκεί πάντοτε.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, είναι δυνατόν να αναπαρασταθεί η σκηνή της Γέννησής του. Για το σκοπό αυτό, ο Γάλλος ζωγράφος Ιάκωβος Τισσώ χρόνια δόξαζαν σπουδάζει στην Παλαιστίνη τα τοπία, τις φυσιογνωμίες, τα ήθη και τις ένδυμασής και επέτυχε έτσι στις σχετικές εικόνες του θαυμαστά αποτελέσματα ακριβείας.

Δεν έγινε όμως πάντοτε το ίδιο. Όταν η χριστιανική πίστις έδραϊώθηκε στον κόσμο και οι ζωγράφοι άρχισαν να απεικονίζουν τη ζωή του Χριστού επί της Γης, ή ενώσεις της Γεννήσεως του Κυρίου, που γινόντουσαν τότε, δεν διακρινόντουσαν καθόλου για την ιστορική τους ακρίβεια.

Οι περισσότεροι καλλιτέχνες της εποχής εκείνης τοποθέτουσαν τη Γέννηση σε ένα διάκοσμο της πατρίδας των και της οικογενειακής τους ζωής. Αυτό όμως γινόταν γιατί οι ζωγράφοι του 13ου και 14ου αιώνα, οι καλούμενοι «αρχαίοι», ζούσαν απομονωμένοι και αγνοούσαν όλον τον άλλον κόσμο, σε μια μικρή γωνία της πατρίδας των. Και όχι μόνον δεν επήλυναν για ντοκουμέντα στην Ιουδαία, αλλά και δεν ήξεραν καν, καθώς φαίνεται, και την ιστορία.

Γι' αυτό στα έργα τους φρόντιζαν να δίνουν το τοπικό της πατρίδας τους χρώμα, που απαιτείται πάντοτε για να φαίνονται ως αληθινά, έστω και αν δεν είχε ιστορικούς ακριβείς.

Έτσι, στο μοναστήρι του Ρουέ-Κλουά της Φλάνδρας υπάρχει μία μεγάλη εικόνα της Γεννήσεως, την οποία ζωγράφησε στα 1478 ο δόκιμος ζωγράφος και μοναχός Ούγος-ντε-Γκάν και η οποία παρουσιάζει την Παρθένον με χτένισμα και τουαλέττα μεγάλης κυρίας της εποχής εκείνης, την Ιωσήφ ντυμένο σαν... ιππότη και τους άγγέλους με άρματα... άρματα... άρματα!

Η ιστορία αναφέρει ότι ο ζωγράφος αυτός Ούγος-ντε-Γκάν, λίγες ημέρες μετά την αποπεράτωση του έργου του εκείνου, έρεελλάθη!... Εκεί όμως, που η αναπαράσταση της ζωής του Χριστού λάβαινε έντελως κομικό χαρακτήρα, ήταν τα περίφημα θεατρικώς «μυστήρια», δηλαδή θεατρικά έργα με θέμα τη ζωή και το πάθος του Σωτήρος.

Στα έργα αυτά λάβαιναν μέρος αρ-

τά λεπτά των ποδαράκια.

Οι άγγελοι αυτόι παίζουν βαρβίτους και βιολιά, γιατί, σύμφωνα με μία παράδοση της εποχής, η μητέρα του Χριστού αγαπούσε πολύ τα δυο αυτά μουσικά όργανα. Σε πολλές δε από τις εικόνες αυτές είναι γραμμένος από κάτω ο ακόλουθος ύμνος:

Κυττάτε τον μικρόν Χριστόν,
πώς κινεί τα ποδαράκια του

Ο Σωτήρ του Κόσμου

Χριστιανοί, ιερείς και μοναχοί.

Στο «Δράμα των Παθών» π. χ., τας Μυροφόρους, πλησίον του Σταυρού, τας υπεδύοντο δο... ιερείς πρώτου αναστήματος, φορώντας την επίσημη άμφισή τους!...

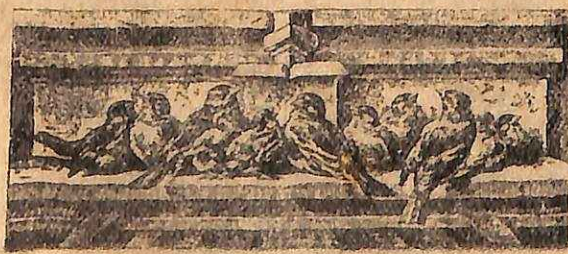
Επίσης σε πολλές εικόνες της εποχής εκείνης, τους άγγέλους της Γεννήσεως τους παρουσιάζουν με ποδήρεις Έλληνοφλαυρινούς χιτώνες!... Έτσι οι άγγελοι μοιάζουν με δεσποινίδες, που αφήνουν να φαίνονται γυμνά

έπάνω εις το άχρως.

Το τρυφερό λουλούδι δεν αναπαύεται έπάνω σε λαμπρό κρεβάτι. Το τρυφερό κρίνο βρίσκεται σε ένα δεμάτι άχυρα άπάνω...

Ο Άγιος Ιωσήφ στους πίνακες αυτούς κάθεται έπάνω σε ένα σαμάρι, ο όνος βόσκει στο ύπαιθρον και ένας τσοπάνος ύψώνει τα χέρια στον ουρανόν, σαν να δείχνει κάτι, που μοναχά αυτός και μόνος το βλέπει!

Στην πινακοθήκη του μεγάρου Ρι-

κάρδι υπάρχει μία εικόνα της Γεννήσεως, έργον του Ρουέ-Κλουά, στην οποία οι άγγελοι είναι παρατεταγμένοι σε σχήμα L και ψάλλουν, ενώ ένας από αυτούς, σαν αρχιμουσικός, τους κρατεί το ρυθμό!...

Τα φτερά των είναι ανακατεμένα με φτερά παγωνιών που στέκονται κοντά σε τριανταφυλλίες.

Όσοι δε απ' αυτούς είναι πιο ψηλοί, φαίνονται σαν να κολυμπούν σε ένα ώκεανό νεφών.

Εντελώς αντίθετο είναι ένα έργο του Λορέντζου-ντε-Κρέντι.

Στο έργο αυτό η Γέννησις γίνεται στην... Ελλάδα. Οι άγγελοι εδώ δεν έχουν φτερά και ούτε σύννεφα ύπάρχουν. Η γαλήνη είναι πλήρης, το γλυκύ γαλανό χρώμα λάμπει παντού. Ένα πλήθος από μικρά στωχόπαιδα...

προσκυνούν το νεογέννητο Χριστό. Οι ποιητές φοράει ένδυματα αρχαία Έλληνικά και στο πρόσωπο μοιάζει με τον... Βιργίλιο! Ο ποιητής αυτός συμβολίζει την ειδωλωλatriά, η οποία ύβρει και αυτή το Θείο Βρόφος. Χρόνια δούλεψε ο Λορέντζου-ντε-Κρέντι για τον πίνακα αυτόν.

Βοήθημα τώρα στον 15ον αιώνα. Η εποχή αυτή ήταν εποχή μυστικής λατρείας και αγροτικής ζωής. Στον τρόπο δε με τον οποίον οι ζωγράφοι παρίσταναν τότε τη Γέννηση, αντανακλώνται η ιδέες και τα ήθη του αιώνα.

Ο Ιωσήφ Φουκέ, ζωγράφος της εποχής αυτής, σε έναν πίνακά του παρουσιάζει τους ποιμένες να βράζουν με τους σκούφους των και να φυσούνε δυνατά τρουμπέτες, ενώ ένα τσοπάνο-κόβει κάθεται στα πίστια του και κυττάζει το Θείο Βρόφος, το όπριον ή φωτιστέφανος έχει κιόλας το μορφό σχήμα του σταυρού!...

Και περνάει στην εποχή της Αναγεννήσεως.

Το μεγαλύτερο προσόν των εικόνων των παρασμένων εποχών, η ορθοσκηνική μεγαλοπρέπεια, χάνεται ύστερα έντελως.

Η εικόνα της Γεννήσεως του Χριστού δεν είναι παρά άπλοϊ οικογενειακοί πίνακες, στους οποίους η Παρθένος απεικονίζεται σαν μία μητέρα ή σαν μία βασίλισσα ένδοξου αιώνα με το να επιδεικνύει το παιδί της!

Στην περίοδο αυτή, πρώτη κατά σειράν είναι η «Νόχτα» του Κορέτζιο. Όλο δε το φως της εικόνας αυτής είναι γήινο. Μία άμυδρή μόνον έν-

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΚΥΒΕΡΝΑ...

ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΣΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑΝ ΚΑΛΥΒΗΝ!...

Η πολύφερνες νύφες και οι πτωχοί νέοι. Η κυρία ενός Αμερικανού εκατομμυριούχου που παντρεύτηκε τον ακροβάτη. Η Ιταλίς πριγκίπισσα και ο ήθεποιός. Μία θλιβερή έρωτική ιστορία. Η θυσία της κόρης ενός Αμερικανού Κρείστου. Όπου εγκαταλείπει τα πάντα για τον αγαπημένο της. Η κόρη του Λόρδου. Ένα βαγόνι που φωλιάζει ένα έρωτικό ζευγάρι κ.τ.λ.

Τακτικώτατα διαβάσαμε στις εφημερίδες διάφορες απαγωγές πολυφώνων νομικών από πτωχούς, αλλά ωραίους νέους. Τις περισσότερες φορές οι άλλοι λαοφρονέτες ξαναδρασκόνται γρήγορα από την αστυνομία και, ή γίνονται οι γάμοι τους με την συγκατάθεσι των γονέων, ή όποιοι συγγενούνται από τέλος και υποχωρούν, ή τα δυο πιστευμένα χωρίζονται για πάντα και η νύφη επιστρέφει στο σπίτι της προς σωφρονισμόν.

Μα δεν συμβαίνει αυτό πάντοτε. Πολλές φορές ωραίους και πλούσιους αριστοκράτες θυσιάζουν τα πάντα και τους γονείς τους και την κοινωνική τους θέση και την περιουσία τους, προς χάριν του ανθρώπου τον όποιον αγαπούν, και προτιμούν να ζήσουν με αυτόν στην φτώχεια και στην αθλιότητα, παρά πλούσιες και ευτυχισμένες, χωρίς αυτόν.

Έτσι, από όλιγον ακόμα καιρού, ένας Αμερικανός εκατομμυριούχος απεκήρυξε την κόρη του, γιατί παντρεύτηκε, παρά τη θέλησή του, με έναν ακροβάτη, ο οποίος παίζει κάθε βράδυ σε ένα ιπποδρόμιο του Λονδίνου. Η κόρη του, βλέπετε, προτιμώσε την αγάπη του σκονοβάτη της από τα εκατομμύρια του πατέρα της.

Επίσης, από όλιγων ετών, μία Ιταλίς πριγκίπισσα, χωρίς να λογαριάζει ούτε τον τίτλο της, ούτε την οικόγενιά της, ούτε το σκάνδαλο που θα δημιουργούσε, έφυγε κρυφά με ένα ήθοποιό.

Αυτές είναι η συνθήκες υπό τις οποίες οι ζωγράφοι όλων των εποχών μας παρουσιάζουν τη Γέννηση του Θεανθρώπου.

Όλες όμως ή εικόνες, οιασδήποτε εποχής και ήν είναι, μία ιδέα πάντοτε κάνουν να γεννηθί στο νοῦ μας:

Να θυλολογήσουμε κι' εμείς, όπως οι ποιμένες, τον ένασκαυθέντα Θεόν και να κλινώμεν το γόνυ πρὸς το Μυστήριον, που η Γέννησις του περι-κλείει!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις ἀπολύτως ικανοποιητικὴν τιμὴν παλαιὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, πρὸ πενήντα ετών. Γράψατέ μας: Περιοδικὸν «Οἰκογένεια», Λένα 7, Ἀθήνας.

Μα αυτά είναι τίποτε μπρος στη θυσία που έκανε χάριν του έκλεκτου της η Όλβια Χάρλεϊ, η κόρη

ενός Αμερικανού Κρείστου, η οποία ζή σήμερα έντελως φτωχικά στο Λονδίνο. Πρὸ πολλῶν ετών, ενώ η Όλβια ταξίδευε στην Εὐρώπη μαζί με τον πατέρα της, η νεαρά Όλβια έγνωρίσε στην Έλβετία έναν νέο Άγγλο ζωγράφο. Οι δυο νέοι έρωτεύτηκαν άμεσα ο ένας τον άλλον και ώρκιστηκαν αἰώνια πίστι και αφοσίωσι. Ο πατέρας όμως της Όλβιας, ο οποίος όνειρευόταν για σύζυγο της κόρης του τουλάχιστον έναν βασιλικό πρίγκηπα και όχι ένα πειναλέο ζωγράφο, έγινε θηρίο μόλις έμαθε τις

αυτὴς απουσίες, δεν έγινε δυνατή η ανεύρεσίς τους, ως θύ-του, σε λίγον καιρό, μαθεύτηκε πως το νεαρό ζεύγος είχε τελέσει τους γάμους του και κατοικούσε σε ένα προάστιον του Λονδίνου.

Ένοχείται ότι ο λόρδος απεκήρυξε άμεσα την κόρη του, της οποίας ο σύζυγος κερδίζει σήμερα το φως του ως σωφρ με ταξί, ενώ η νεαρά λαϊκή φροντίζει μόνη της για το νοικοκυριό τους, χωρίς να μετανοήσει που εγκατέλειψε την πολυτέλεια και τη γλότη, στην οποία ήταν μαθημένη.

Μία άλλη νόστιμη ιστορία, η οποία μας δείχνει πόσο επίμονοι και καρτερικοί είναι οι νεαροί έρωτευμένοι, συνέβη πρό όλιγον στην Αμερική. Ο γυιός ενός εκατομμυριούχου από τη Νέα Υόρκη έρωτεύτηκε μία ώραιοτάτη, αλλά άπαιτητη νέα, και την παντρεύτηκε χωρίς την άδεια του πατέρα του. Ο πατέρας του, μόλις έμαθε

το γάμο τους, απηγόρευσε στο γυιό του να ξαναπατή στο σπίτι του. Μολταβάντα, και στην περίπτωση αυτή, η άγαστη έθιμάδευσε στο πείσμα του ατσταρπού πατέρα. Το νεαρό ζευγάρι, το οποίο δεν είχε πού την κεφαλή κλίνει, ανέκαυψε ένα εγκαταλειμένο βαγόνι σιδηροδρόμου, το μετέφερε σε ένα χωράφι έξω από την πόλη και εκεί έστησε την έρωτική του φωλιά. Έποτα οι νεόνυμφοι έσπειλαν σε όλους τους φίλους τους προσκλήσεις για να πάνε να τους επισκεφθούν στο νέο τους σπίτι. Μ' αυτόν τον τρόπο κατορθώσαν να άπο-τελέσουν γενικό θέμα όμυλίας στη Νέα Υόρκη, έως ότου ο πατέρας, είτε έπειθ ή ντροπεί να γίνεται τόση κου-βέντα για το γυιό σου, είτε έπειθ ή του έκανε ένδοξα ή έννοιατά του, έκαμφθη επί τέλους και του άρισε ένα ικανοποιητικό επίδομα...

Μα η Όλβια δεν ξέχασε τον αγαπημένο της. Και όταν, έπειτα από ακόταν στο Λονδίνο, άρρωστος βασιλιά και τελείως έρμος κι' εγκαταλειμένος ή αξιοθαύμαστη κοπέλα, χωρίς να πη σε κανένα τίποτε, έπεριέβη κρυφά στο πρώτο ατμόπλοιο που έφραγε για την Αγγλία και ύστερα από άμεικτες ημέρες βρισκό-

το στο Λονδίνο. Έκεί κατόρθωσε να ξαναδωρή τον έκλεκτόν της, τον περιποιήθηκε σαν την πιο αφοσιωμένη νοσοκόμο, καθ' όλο το μακροτάτο διάστημα της αρρώστιας του και, μόλις ο ζωγράφος ανέλαβε λιγάκι, έκανε άμέσως τους γάμους της μαζί του.

Επίσης από όλιγον καιρού, η κόρη ενός Άγγλου λόρδου είχε έρωτευθί το σωφρ της. Μία μέρα εξαφανίστηκαν και οι δυο από το μέγαρο του λόρδου, και, παρ' όλης της αναζητή-σεως της αστυνομίας, δεν έγινε δυνατή η ανεύρεσίς τους, ως θύ-του, σε λίγον καιρό, μαθεύτηκε πως το νεαρό ζεύγος είχε τελέσει τους γάμους του και κατοικούσε σε ένα προάστιον του Λονδίνου.

Ενοχείται ότι ο λόρδος απεκήρυξε άμεσα την κόρη του, της οποίας ο σύζυγος κερδίζει σήμερα το φως του ως σωφρ με ταξί, ενώ η νεαρά λαϊκή φροντίζει μόνη της για το νοικοκυριό τους, χωρίς να μετανοήσει που εγκατέλειψε την πολυτέλεια και τη γλότη, στην οποία ήταν μαθημένη.

Μία άλλη νόστιμη ιστορία, η οποία μας δείχνει πόσο επίμονοι και καρτερικοί είναι οι νεαροί έρωτευμένοι, συνέβη πρό όλιγον στην Αμερική. Ο γυιός ενός εκατομμυριούχου από τη Νέα Υόρκη έρωτεύτηκε μία ώραιοτάτη, αλλά άπαιτητη νέα, και την παντρεύτηκε χωρίς την άδεια του πατέρα του. Ο πατέρας του, μόλις έμαθε

το γάμο τους, απηγόρευσε στο γυιό του να ξαναπατή στο σπίτι του. Μολταβάντα, και στην περίπτωση αυτή, η άγαστη έθιμάδευσε στο πείσμα του ατσταρπού πατέρα. Το νεαρό ζευγάρι, το οποίο δεν είχε πού την κεφαλή κλίνει, ανέκαυψε ένα εγκαταλειμένο βαγόνι σιδηροδρόμου, το μετέφερε σε ένα χωράφι έξω από την πόλη και εκεί έστησε την έρωτική του φωλιά. Έποτα οι νεόνυμφοι έσπειλαν σε όλους τους φίλους τους προσκλήσεις για να πάνε να τους επισκεφθούν στο νέο τους σπίτι. Μ' αυτόν τον τρόπο κατορθώσαν να άπο-τελέσουν γενικό θέμα όμυλίας στη Νέα Υόρκη, έως ότου ο πατέρας, είτε έπειθ ή ντροπεί να γίνεται τόση κου-βέντα για το γυιό σου, είτε έπειθ ή του έκανε ένδοξα ή έννοιατά του, έκαμφθη επί τέλους και του άρισε ένα ικανοποιητικό επίδομα...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΘΥΜΑ
ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΤΟ ΡΕΘΥΜΝΟΝ

(Χριστουγεννιάτικη ιστορία αληθινή)

Ο Μωϋσής Βαρούχ ο Ρεθυμνιώτης, ήταν Έβραίος στη θρησκεία, στη γλώσσα όμως Έλληνοφώνος. Είχε μεγάλη περιουσία, αλλά το έχουσε απ' όλους και έκανε πάντοτε τὸν φτωχό.

Καθώς ήταν κακομοίρα, και καμπόρρη, έλειπε τὸν πειράζον και κανόνας δὲν τὸν χώνευε γιὰ τὴν τοιγχοκονία του. Έτσι σιγά-σιγά κι' αὐτὸς έγινε μισάνθρωπος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ Ρέθυμνο βροχόταν σὲ μεγάλη ἀκμή. Καθε πρῶτὸν Χριστουγέννων, μὲν τσελῶνε τὴ θεία λειτουργία, ἡ νεολαία τοῦ Ρεθυμνίου, ἐπαίξε στὸ θέατρο τῆς πόλεως ἕνα δράμα ποὺ ἐπιγραφόταν «Ἡ ἀναίρεσις τῶν ἐν Βηθλεὲμ νηπίων».

Ο νέος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑποδυθῇ ἐκείνη τὴ χρονιά τὸ πρόσωπο τοῦ «Πιρῶδη», εἶχε νὰ εἶναι ὁ γυιὸς ἑνὸς ξεπεσμένου πλουσίου τῆς πόλεως, τοῦ ὁποῖου τὴν περιουσία εἶχε κατασχέσει ὁ δανειστής του Βαρούχ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ νέος, μὲν ἀνέδρακε στὴ σκηνή, ἀρχισε νὰ μιμνῆται τὴ φωνή, τὸ περπάτημα και τὸ καμπόρρημα τοῦ Έβραίου. Σὲ κάποιο μάλιστα σημεῖο τῆς παρὰστάσεως ὁ ἐρασιτέχνης αὐτὸς ἠθόποιος, ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας τέτοιες φράσεις και βλαστήμιες κατὰ τοῦ νεογεννητοῦ Ἰησοῦ, ὥστε τὸ πλῆθος, φανατισμένο καθὼς ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μὲ τὴ θρησκεία, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θέατρο και τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Έβραίου, νὰ νὰ τοὺ κομματιάσει...

Τὸ πλῆθος ἀποτελούμενο ἀπὸ ἀνθρώπους πάσης τάξεως, χωρικούς, ἱερεῖς, παιδιά και γυναῖκες, ἔφτασε μὲ κραυγὲς και ὀρυγές ἐμπρὸς στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἀνύπνους καθόταν μὲ τὴ γυναῖκα του και τὰ παιδιά του στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ φῶνε.

«Αρχισα» ἀμέσως νὰ τοῦ σπάζουν μὲ λίθια τὰ παράθυρα, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ φώναζαν ἄγρια:

— Έβγα νὰ σὲ δοῦμε, κοκκινότρεχε! Πρόβαλε, βρωμέρε, παλῆρσκυλο μὲ τὰ κουνάδια σου!... Έβγα νὰ πῆς καὶ μὲρστὰ μας τίς βλαστήμιες σου κατὰ τοῦ Χριστοῦ!... Ἡ θὰ βαρυστῇς σήμερα και σὺ και ὅλη ἡ σκυλοφωλιά σου, πιστεύοντας ἔτσι στὸ νεογέννητο Χριστὸ, ἢ θὰ σὲ κάψουμε ζωντανό!...

Καὶ δὲς τὸν βροχὴ στὰ παραθύρια τὰ λιθάρια!...

Ο φτωχὸς ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

— Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ο,τιδήποτε ἔβρισκε ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ο,τιδήποτε ἔβρισκε ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

— Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ο,τιδήποτε ἔβρισκε ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

— Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ἡ γυναῖκα του ὑπέφερε σιωπηλὴ τὸ μαρτύριο τῆς φτώχειας

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Απὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως οἱ καθολικοὶ τὸν ἤθελαν «Γαϊτάνο». Έτσι, λίγο ἔλειψε νὰ αἱματοκυλιστοῦν.

Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ο,τιδήποτε ἔβρισκε ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

— Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ο,τιδήποτε ἔβρισκε ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

— Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Απὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως οἱ καθολικοὶ τὸν ἤθελαν «Γαϊτάνο». Έτσι, λίγο ἔλειψε νὰ αἱματοκυλιστοῦν.

Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ο,τιδήποτε ἔβρισκε ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

— Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

Τὸ σύνθετο αὐτὸ ὄνομα ὑποδαρῶν καὶ τὸν πῶρ ὀλίγο νὰ γίνῃ ἀφορρὴ νέου αἱματοκυλίσματος. Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως πάλι τοῦ φτωχοῦ Βαρούχ, καθιστάσαν οἱ ἀντιπαλόμενοι και οἱ παπᾶδες, ἕνας ὁρόδοξος και ἕνας καθολικός, μπῆκαν τότε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχ.

Πῶς διακοινοῦνται ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα μεταξύ τους, κανένας δὲν γνωρίζει. Ἡ ιστορία ὅμως δὲν κἀνει κανὲν λόγο γι' αὐτὸ.

Ο,τιδήποτε ἔβρισκε ὁ Μωϋσής, μὴ βλέποντας ἄλλο τρόπο σωτηρίας, ἐβόηκε:

— Πάψετε, ἰδέρφια, τὴν φιλονεικία, φώναζε τότε ἀπὸ πάνω ὁ Βαρούχ. Ἀφοῦ μὲ θέλετε ὑβριστῆσά με, τὸ θέλημά σας θὰ γενῇ. Ἀλλὰ μὴ σκοτώνετε, γιατί ἕνα τέτοιον πρᾶγμα δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός!... Γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία φόνων, ἔσθ' ἂν γίνῃ τὸ ἔξῃ: Στείλτε μου ἐπ' ἀνῶ ἕναν παπᾶ Γραικὸ και ἕναν Δουτικὸ, και οἱ τρεῖς μας μαζὺ θὰ τὰ κανονίσουμε και θὰ λύσουμε τὴ διαφορά ἱκανοποιητικῶτα γιὰ ὅλους. Συμβιβαστῇτε λοιπὸν ἔτσι και φιληθῇτε, τὸν παρελθόντες κι' ἐκεῖ ἡ μοχθηρία τῶν ἐχθρῶν του.

Πράγματι, ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ ἄρεσε και στὰ δύο μέρη και ὅλοι ἀρχισαν νὰ φιλονικῶνται, ὅταν ἔξωθεν κάποιος φλαρῶντας φώναζε:

— Νὰ ἰδοῦμασθῇ Γαίτα νοταφνούτιος!...

— Οὐ, Παφνουτογαϊτάνος!... ἀπαντήσαν τότε μὲ μὴ φωνὴ οἱ «Εὐ-λινες».

γορεύματα, στὴν οἰκογένεια ποὺ τὸν ἔπειναν... Τὰ παιδιά τοῦ Βαρούχ ἔκλαιγαν κι' ἐφώναζαν:

— Θέλω ψωμί!... — Πεινάω!...

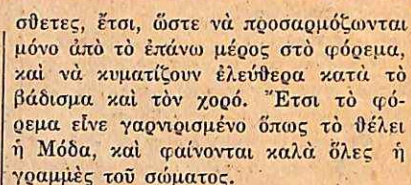
Ἡ φωνὴ αὐτὴ σφάζει τὸν πατέρα τους τὴν καρδιά και ἔκταναν τὰ μάτια του νὰ τρέχουν σὰν βροῦσι.

Μονάχα ἡ γυναῖκα του ὑπέφερε σιωπηλὴ και καρτερικὴ τὰ μαρτύρια τῆς φτώχειας.

Ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἐπόμενον ἔτος τῆς ιστορίας ποὺ διηγηθήκαμε. Ὁ κόσμος ἔξω ἦταν βλῶσα στὸ πόδι και ἔτρεχε στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ κἀνῃ τὰ Χριστουγεννιάτικα φώνια του και μονάχα ὁ Μωϋσής μὲ τὴ φαμελία του καθόταν κλεισμένος, πεινασμένος, δυστυχής. Ἐκλαίγαν τὰ μεγάλα τὰ παιδιά, ἔκλαιγε και τὸ μικρ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

—Θά ιδῶναι ἀκόμη τὰ θράδνα ὠ-
ραιότατα φορέματα ἀπὸ μουσελίνα ἢ
δαντέλλα, κεντημένη μὲ ἀμπεσιμάν, τὰ
ὁποῖα θὰ σχηματίζουν μὰ μακρὰ
μύτερά πῶσω, γύρω στὸ μυτερὸ ντε-
κολτέ.

— Ὡραία καὶ πολὺ ἀριστοκρατικὰ
βραδυνὰ φορέματα γίνονται ἀπὸ ἄπλο-
κρετ-σατέν, καὶ αὐτὸ τὸ ὕφασμα θὰ
εἶνε τόσο τῆς μόδας ἐφέτος, ὅσο καὶ
τὸ κρεπ-ντε-σέν, καὶ τὸ μπροσσε, μὲ
ἀνθή μεταξωτὰ ἢ βελούδινα.

— Τὸ βράδυ θὰ φορεθῶν πολὺ καὶ
ζακέττες βελούδινες γαρνιρισμένες
πλοῦσια μὲ γούνα, καθὼς καὶ μικρὰ
γούνινα ἐπ'αυτοφῶρια, τὰ ὁποῖα θὰ φτά-
νουν μόνον κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς, καὶ
θὰ εἶνε πολὺ ἐφαρμοστὰ στὸ σῶμα.

— Τὰ ἐπανωφόρια
Τὰ περισσότερα ἐφετεινὰ γούνινα ἐ-
πανωφόρια γαρνίζονται ὁλόγυρα μὲ
πλατεῖα μπάντα ἀπὸ γοῦνα διαφορε-
τικῇ.

—Γιὰ τὴν ἡμέρα συνηθίζεται πολὺ ἐφέτος τὸ μπραϊντσάντς καὶ τὸ ἀστραγάν, πρὸ πάντων τὸ καφέ. Γιὰ τὸ βράδυ, καμμιὰ ἄλλη γούνα δὲν κάμει τόσο ὥραια ἐντύπωση, ὅσο ἡ ἐρμίνα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αὐτὴ ἡ γούνα εἶνε τό-
σο ἀκριβὴ, ὅσο καὶ ὥραια ἀλλ' ὑπάρ-
χουν τελευταῖα πολὺ ἐπιτυχεῖς ἀπομ-
νήσεις της.

— Τὰ κοντά επανωφόρια, τὰ γαρνι-
ρισμένα πλούσια με γούνα, θεωροῦνται
πολύ πὸ σίκ, γιὰ τὸ βράδυ, ἀπὸ τὰ
μακρὰ επανωφόρια.

— " Ἀλλωστε εἶνε καὶ πολὺν πρακτικὰ
 ἵατι δὲν χαλοῦν καὶ δὲν τσαλακώνονται
 τὸ κάθισμα ὅπως τὰ μακροτά, δεδομέ-
 ου ὅτι σὲ πολλὰς συναναστροφὰς βρα-
 χυνέ· στὰ θέαται

καὶ οἱ δεξιῶσεις,
ἢ κυρίως δὲ βγάζουν
τὰ ἐπανωφόρια τοῖς.
H MONTAIN

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

A') Ζακέττα ἁ-
πὸ βελουδοῦ μ π λ ἑ-
ρουᾶ, γαρνιρισμένη
πλούσια μὲ ἄσπρη
γαῦνα ἁλεπούς. Φα-
ριέτια ἐπάνω ἁ π ὁ
φόρεμα μὲ π ρ λ λ ἁ
βολάν, ἀπὸ ἄσπρη
μουσελίνα.

Β') Μοντέ ρ ν α
κομπιναιζόν, γαρνι-
ρισμένη με πλισσέ,
καί με ένγκρουστασιόν
ἀπό δαντέλλα.

Γ') Ἀπλὸ καὶ ὠ-
ραῖο φόρεμα χοροῦ,
ἀπὸ κρέμα-σαντὲν ἄ-
σπρο, μὲ π ἄ ν ὦ
πρόσθετα καὶ πολλὰ
μακρὰ στὰ π λ ἄ -
νια. Ἡ ζώνη κλει-
νει μὲ μιὰ ἀγκράφα
ἀπὸ σιδερός.

Δὲ ἐν τριβῇς κρυπτοῦνται τὰ ὄφθαλμοί σου ἡ ἀνάστασις σου καὶ ἡ ἀποδομή σου· καὶ ἡ ἀποδομή σου καὶ ἡ ἀποδομή σου καὶ ἡ ἀποδομή σου.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

Γεω. Β. Χλοῦς

Καὶ καθὲς χέρι γράφει μιαν καλλι-
γραφίαν πειρὸ ὠμορφῆς, πειρὸ καλλι-
τεχνικῆς, πειρὸ ἐντυπωσιακῆς μὲ τέ-
τοιες πέννες.

Πρόσεξε, ότι έπαινω σε κάθε πάντα είναι γραμμένο το όνομά: GEO.W HUGHES

ΒΑΦΗ ΜΑΛΛΙΩΝ

Ἐπὶ 47 δειγμάτων ΕΝΕ εἰς
τὴν μεγάλην Ἐκθεσιν τῶν
Παρισίων

TO LAKAO ENE

ἔλαβε τὸ ἀνώτατον βραβεῖον
 διὰ τὴν θαυμασίαν ἀπόδοσιν
 χρωματισμοῦ μαλλινῶν ὥς καί
 διότι ἐξ ὧλων τῶν ἄλλων βρα-
 βῶν τὸ **ΙΑΚΑΟ ΕΝΕ** εἶνε
 τὸ ἀβλαβεστάτερον πάντων ὡς
 παρασκευαζόμενον ἐντελῶς
 ἀπὸ ρίξας φυτῶν.

Γεν. Ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα

Κ. ΚΑΜΑΡΑΚΗΣ Σταδίου 37

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΧΑΡΤΗΣ ΟΚΑΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ :
ΟΛΟΣ ΔΕΚΚΑ 7

ГРАММОФОНА

(Ὁρθοφωνικά)

ΔΙΣΚΟΙ

(Ἡλεκτροικοὶ)

ΤΑ ΜΟΝΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΟΛΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ Σταδίου 3

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Νοταρά 53 y

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκή 22 Μέγαρον Βιτωρία
ΚΑΛΕΙΣ ΟΛΕ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9Α ΑΘΗΝΑΙ

— Στὸ δὲ ὅμοιόν, ἢ
Παριζιάνα, φορεῖ τὸ

□ □ □ □   □ □ □ □ □ □ □ □

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ ΛΑΜΠΑΙ - ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Σίδερα σιδερώματες, Θερμοσήφωνες
έξαερούμενης βενζίνης και πετρελαίου
μεγίστης οικονομίας και απόλυτου
ασφαλείας του μεγαλύτερου και τελειο-
τέρου εργοστασίου του κόσμου

COLEMAN

Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ὁδός Περματίζόγλου ἀρ. 98 ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ
(έναντι Τραπεζῶν Λαϊκῆς καὶ Ἰονικῆς)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
ΠΑΝΣΙΟΝ ΣΤΑΘΜΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΣΩΜΑΤΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ - MAILLOTS

ΚΟΡΣΕΛΕΣ-CEINTURES DE GROSSESSE

Γερμανικὸν ραδιό- φωνον «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν-
τασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ἄλλο
ἕνα καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται ἰ-
Γραφείον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ
Ἀθήναι, Λένκα 21α.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς
«Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3
δραχμὰς ἑκάστον.

ΩΡΑΙΟΝ ΣΤΗΘΟΣ

Θ' ΑΠΟΚ' ΗΣΕΤΕ
Μόνον διὰ τῶν
ΥΠΕΙΚΟΝ

ΠΡΟΤΟΤΗΤΗ
ΤΟΥ
DOCTEUR
MONTEIL

τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων
8-10 Passage Choiseul-PARIS

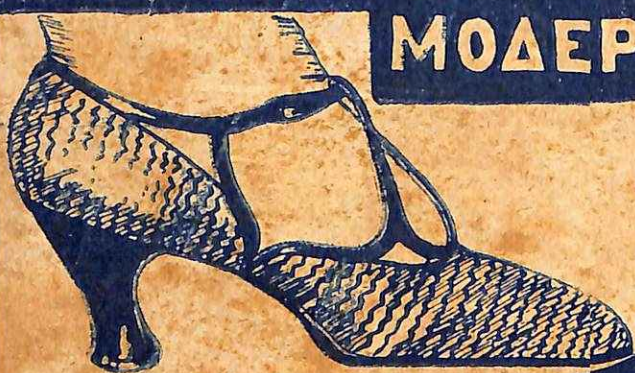
ΤΑ ROBUSTENS PILLS

Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαστῶν
ΤΟΙΔΕΡΜΑ λοσιὸν διὰ τὴν τόνωσιν
καὶ ἀνοξωγόνησιν τῶν μαστῶν.
Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν
Εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἔναγι δραχ. 5.
Δ. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ, Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ
«Ἡ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ»

Ἡ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΔΤΙΚΗ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Θὰ κυκλοφορήσῃ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ
ΜΕ 58 ΣΕΛΙΔΕΣ, ΜΕ ΥΛΗΝ ΕΚΛΕΚΤΗΝ
ΚΑΙ ΩΡΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΜΟΔΕΡΝΟ

ΥΠΟΣΟΓΙΑΝΝΗ
Κ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ-ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ-ΓΟΝΙΑ

ΓΕΝΤΕΚΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ